EbookFull.Net

Giới thiệu Chồng Hờ Ơi! Vợ Yêu Chồng Mất Rồi!

Thể loại: Truyện Tình Cảm,Truyện Tự Sáng Tác

Vương Thu Mai chỉ mới 17 tuổi nhưng có một sắc đẹp khiến người đối diện phải rung động không thốt lên lời.

Hoàng Bảo Nam, 18 tuổi, đang làm giám đốc công ty Hoàng Bảo và là vị chủ tịch tương lai.

Mai Thúy Huyền là người bạn thân nhất của Mai và cũng là cô con gái nuôi nhà họ Vương.

Lâm Vĩnh Phong là bạn thân cũng đồng thời là cấp dưới của Vĩnh Phong.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Ơi! Vợ Yêu Chồng Mất Rồi!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

" Chuyến bay từ Mĩ về Việt Nam đã kết thúc. Mời các hành khách trên chuyến bay kiểm tra lại đồ đạc của mình trước khi xuống máy bay. Xin cảm ơn! " - Tiếng nói từ chiếc loa phát ra làm hai cô tiểu thư nhà Vương gia tỉnh giấc.

- Về rồi cơ à? - Nó - Vương Thu Mai - đại tiểu thư nhà Vương gia uể oải nói.

- Xuống thôi cô nương. Về nhà thật rồi đấy! - Mai Thuý Huyền - con gái nuôi của nhà Mai kêu lên. Cô là bạn thân của Mai từ mẫu giáo.

Hai cô nàng xinh đẹp bước ra sân bay với một đống đồ đựng trong hơn 4 cái vali. Mãi 2 cô nàng mới lê lết được ra trước cửa.

10 phút, 20 phút, 30 phút, 1 tiếng,...

- Ba bảo cho người tới đón sao không thấy vậy? - Huyền than thở.

- Thôi, đợi ba thì đến bao giờ. Ta tìm taxi về thôi.

- Ừ. Chứ đợi mãi đến tối chắc chưa được về.

Hai cô tiểu thư lại xách đống đồ đi gọi taxi. Trong lúc đang đi thì...

" Rầm " " Rầm ".

- Kẻ nào dám đâm vào ta thế hả? - Một giọng nam tính vang

lên. Đó là hắn - Hoàng Bảo Nam. Tổng giám đốc công ty Hoàng Bảo. Đi ra đón vợ tương lai mà lại bị vướng cuộc họp gấp. Thế là họp xong liền chạy đến đây.

- Ui da, đau quá à. Đi đứng kiểu gì thế? - Một giọng của 1 người con trai nữa. Đó là Lâm Vĩnh Phong - bạn thân hắn đấy. Phong cũng là con nuôi của nhà Hoàng gia, phó giám đốc công ty đó, chỉ sau mỗi hắn.

Còn 2 cô nàng thì sao? Hai cô ý đang nằm trên người nhau. Một cảnh rất ư là " nóng ". 2 cô liền đứng dậy. Đi lấy lại vali rồi quay lại chỗ 2 người con trai kia.

- 2 anh đi kiểu gì vậy? - nó mắng 2 bọn hắn.

- Làm ngã tụi tôi còn ngồi đó mắng tụi tôi đó hả? Đi nhìn đường chứ. - Huyền cũng tiếp lời.

2 anh chàng đứng dậy, phủi quần áo rồi lại chạy tiếp. Trước khi đi không quên nói câu:

- May cho các cô chúng tôi đang bận. Đừng để bọn tôi gặp lại.

- Thách các anh đó. Không có duyên gặp lại đâu. - 2 người đồng thanh.

2 anh chàng chạy ra thẳng chỗ sân đậu máy bay nhưng chẳng còn ai trên chiếc máy bay ấy. Đành lắc đầu quay về.

Đúng lúc đó, 2 cô nàng đã yên phận trên chiếc xe taxi về biệt thự của mình. 2 cô có một ngôi biệt thự xa hoa ở trong thành phố. (không sống cùng với ba mẹ đâu)

---------- Ngày hôm sau ----------

"Cốc cốc cốc"

- Hai tiểu thư dậy đi ạ! Lão gia muốn gặp 2 cô. - Bác Lý - quản gia của nhà Vương gia.

- Tụi con biết rồi. Bác xuống trước đi ạ. - 2 cô đồng thanh.

Một lúc sau, nó mặc chiếc váy trắng đến đầu gối còn Huyền mắc áo thun quần bó lửng đen bước xuống ôm ngang cổ ba cô.

- Các con về từ hôm qua mệt không? Hôm qua ba bận quá không đến được.

- Không mệt lắm ba à. Ba cứ lo công việc đi, thăm tụi con làm gì. Tụi con khoẻ như ba vậy đó. - Huyền cười cười, ôm ba chặt trong lòng.

- Đúng đó ba. Bọn con nhớ ba quá à. - nó hôn vào má ba một cái.

- Nhớ ba đến thăm còn gì nữa. Thôi 2 con ngồi xuống ba có chuyện muốn nói. - Lúc nào mặt ba cô nghiêm túc.

- Chuyên gì quan trọng lắm hả ba? - nó hỏi

- À! Chuyện này là...là... Mẹ các con muốn các con kết hôn vào tuổi 18.

- Cái gì ấy ạ? Năm sau ư? - 2 cô hét vang cả nhà (suýt sập:D)

- Chuyện này khá gấp rút nên là ba và mẹ chọn đối tượng rồi. Mai đi xem mặt nghe con. Ba về đây, công ty còn một số việc nữa.

- Ba à!! Ba bỏ bọn con hả? Sao ba mẹ lại như vậy? - nó nói như sắp khóc.

- Truyện này theo ý mẹ con mà! Ba đi nhé, mai ba qua đón.

- Con chào ba! - Huyền nói mà mặt đen như than. (ngạc nhiên quá mà)

Ba cô rời khỏi là lúc 2 cô hét ầm nhà:

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA. Sao phải lấy chồng chứ. Chết rồi.

- Mai đi trốn đi. - nó nói.

- Các người đâu, dọn đồ đi. Nhanh nhanh.

- Dạ xin lỗi 2 tiểu thư. Lão gia có lệnh không được cho hai cô chủ ra ngoài đến khi có người đưa 2 cô chủ đi.

2 cô tái mét. Không tin đó là sự thật.

- A đúng rồi. Lần này thì được rồi. Hehe. - nó kêu lên

- Nghĩ ra cái gì à? Nói nói - Huyền hớn hở.

- Ờ ờ. M nghe nhé.

Nó thì thầm vào tai Huyền điều gì đó mà làm cho cả 2 cứ cười khúc khích và gật đầu lia lia.

Ngày mai xem mặt có chuyện hay đây...

Đọc tiếp -

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Ơi! Vợ Yêu Chồng Mất Rồi!*

được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Tối hôm đó, 2 cô nàng dắt tay nhau đi mua đồ. Họ ra chợ đêm chứ không đến các shop quần áo hay giầy dép họ hay đến. 2 người mua những bộ quần áo thực sự nhìn thấy " ua mề ", dép thì mua dép tổ ong (@.@) Xong xuôi họ nhanh về nhà rồi thử mọi thứ thì chẳng ai tin đó là 2 tiểu thư nhà Vương gia cả. Họ đã lên kế hoạch để ngày mai ra mắt 2 chàng rể.

Sáng sớm hôm sau, 2 nàng cùng 2 chàng được gọi dậy từ sớm để chuẩn bị đến giờ đi xem mắt. 2 chàng trai mặc com lê, trông rất tuyệt. Đến giờ, 2 chàng đi lên xe riêng, đi tới nhà hàng " The Wing " nổi tiếng châu Á được đặt ở Việt Nam. (tớ bịa cả)

2 cô nàng thì xin cáo không đi cùng ba mẹ mà đi xe buýt. (Có cần phải thế không? =.=). Đến nơi, ba mẹ không nhận ra 2 nàng, tưởng 2 cô gái thôn quê đi lạc. Mãi đến khi 2 cô giải thích, ba mẹ mới tin và trách mắng:

- 2 cái đứa này hay nhỉ? Chúng mày định làm xấu mặt ba mẹ trước nhà thông gia ư? Đi chuẩn bị lại đồ ngay - Mẹ 2 cô mắng.

- Đúng đúng, đi nhanh. Ba sẽ cho người đưa 2 đứa đi - Ba nó nói theo.

- Đừng mà ba à. Làm thế này để thử lòng 2 chàng chứ ba, không nhỡ họ đồng ý vì gia cảnh nhà ta thì sao?

- 2 đứa chúng mày giỏi thế! Nhà họ là họ Hoàng danh giá, công ty Hoàng Bảo là của nhà họ, to hơn nhà chúng ta nhiều

lần kia. Họ cần gì cái công ty con con của ba chứ!

2 cô ngơ ngác. Không ngờ tới đó lại là nhà họ Hoàng - dòng họ nổi tiếng nghiêm giáo và làm ăn phát đạt khắp châu Á tới châu Âu. Trong lúc còn chìm trong bất ngờ thì đã bị ba mẹ đút vào xe đến shop quần áo, giày dép để thay đổi. Sau đó còn phải make up nữa.

Và tất nhiên, kế hoạch của nó hoàn toàn thất bại!!! (khổ thân)

Nhà họ Hoàng chờ khá lâu, liền quay sang hỏi:

- Không lẽ 2 tiểu thư nhà ngài bận việc gì mà mãi chưa đến nhỉ? - Lão gia nhà Hoàng gia lên tiếng.

- Xin lỗi, chắc tắc đường. Xin gia đình đợi 1 lát. - ba 2 nàng cười trừ.

Ngay lúc đó, cánh cửa mở ra là 2 cô nàng xinh đẹp khác hoàn toàn với 2 cô gái vừa nãy: nó mặc chiếc váy bó trắng đến ngang đùi, tóc thả ngang vai, chiếc giày cao gót cũng màu trắng đính đá quý. Còn Huyền mặc chiếc váy thả xuông màu hồng, tóc búi cao, giày cũng hồng nốt. 2 cô thật quý phái làm 2 chàng phải ngước lên.

- Ế! Là 2 anh/ 2 cô sao? - 4 cái miệng đều nói.

- Mấy đứa biết nhau - Giờ đến 4 cái miệng của 2 bố 2 mẹ.

- Ba à! Đây chính 2 là 2 cô gái mà con kể với ba ở sân bay đó. - hắn lên tiếng.

- Đúng đó ba. Ba cho người đi tìm họ đến để xử phạt ạ? - Phong tiếp lời.

- Haha. Đúng là duyên phận. 4 đứa biết nhau thì tốt. 2 cháu à, đây là 2 đứa con của bác đó. - mẹ 2 bọn nó (giờ gọi là bọn nó nha) cười to.

- Chị đúng là hiểu tôi - mẹ 2 bọn hắn (gọi là bọn hắn nốt) cười theo.

- Thôi ngồi xuống đi chứ. Đứng mãi mỏi chân ra - bố bọn hắn cất tiếng.

Cả 8 người ngồi xuống. Một lúc sau người ohucj vụ bưng ra một đống "sơn hào hải vị" nhìn mà thèm. 2 ông bố bà mẹ ngồi nói chuyện với nhau, chủ yếu là nói về chuyện hôn sự của 4 bọn nó.

- Thưa ba mẹ, con xin ba mẹ cho 2 cô ấy về biệt thự chúng con ở được không ạ? Con cũng muốn chúng con tìm hiểu về nhau.

- Được được, ý kiến hay. Ta đồng ý - bố bọn nó hớn hở nhưng bắt được kim cương ấy.

- Ông thông gia đã đồng ý thì tôi cũng đồng ý theo - 2 ông bà bọn hắn tiếp lời.

- Chết rồi mày ơi! Làm sao bây giờ? - nó ghé tai Huyền thì thầm

- Tao cũng chịu. Thuyền đẩy đi đâu thì đi đấy thôi - Huyền cũng thì thầm đáp lại.

2 bọn hắn mặt tươi rói. Phong lên tiếng:

- Xin ba mẹ cho chúng con đi về trước ạ. Bọn con muốn giúp 2 tiểu thư đây dọn đồ.

- Mấy đứa cứ tự nhiên - 4 " phụ huynh " đồng thanh.

Bọn hắn mỗi đứa bế bổng 1 cô nàng ra ngoài. Hắn bế nó, Phong bế Huyền. 4 phụ huynh nhìn thấy thì cười gian tà.

- Sắp có cháu bế rồi! - mẹ bọn hắn lên tiếng.

- Bà nói phải - mẹ bọn nó đáp theo

Chúng nó bị bế lên xe, mỗi nàng một xe theo người mà bế mình. Họ băng nhanh trên đường...

Đọc tiếp -

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Ơi! Vợ Yêu Chồng Mất Rồi!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 3

Trước biệt thự của bọn nó thì 2 chiếc siêu xe dừng lại. Chúng nó bước xuống, đi vào trong nhà mà không quan tâm xem như bọn hắn là không khí. Bọn hắn chỉ có thể lắc đầu bước theo.

Trong phòng khách đồ đạc của bọn nó đã được cho vào vali cẩn thận. Bọn hắn cười cười:

- Bố mẹ vợ cũng nhanh gớm nhỉ. Chưa gì đã xếp xong rồi đấy vợ yêu - Phong lên tiếng xong cười ha hả rồi quang qua vai Huyền

- Quả thật là bố mẹ vợ muốn về nhà chồng sớm đó vợ - hắn cười theo và vuốt tóc nó.

- 2 con người kia - nó hét. Nó điên lắm. Ba mẹ nó muốn trao nó cho 2 cái tên này á hả? Nhà Hoàng gia đây sao? Không tin nổi!!!

- Chúng tôi là vợ 2 anh bao giờ thế. Đừng có động vào tụi tôi. - Huyền cũng ức chế nói theo.

- Sớm muộn gì cũng vậy mà - bọn hắn cười cười - tốt nhất là ngoan ngoãn làm vợ bọn anh đi. Vợ yêu à! Haha!!!

- Dạ, để chúng tôi mang đồ đến biệt thự mới của 2 tiểu thư ạ! - Đám người làm bây giờ mới dám lên tiếng.

- Mang nhanh đi! - Tiếng Phong lạnh lùng nói. Với người hầu hắn đều nói với cái giọng ấy.

Đồ đạc nhanh chóng được chuyển đến ngôi biệt thư to hơn nhà bọn nó gấp mấy lần.

- Về nhà thôi. Vợ còn lưu luyến à? - hắn cười tà hỏi nó

Chúng nó để mặt lạnh, cứ ngồi im trên ghế sô pha.

- Lại phải dùng biện pháp mạnh thôi mày! - Phong cố tình nói to.

- Ế! Không cần. Bọn tôi đi được chưa? - Huyền nhăn mặt mà nói.

Họ lại lên xe về căn nhà sẽ sinh sống lâu ngày. Nhà có 3 tầng nhưng mà rộng kinh khủng. Màu sắc hài hoà, bên trong toàn đồ xịn, nhìn hoa cả mắt.

- Chồng với vợ ở phòng này. Còn 2 vợ chồng Phong ở bên phòng kia nhé. - hắn "giao" phòng.

- Anh bị điên à? Tôi không ở với anh đâu! - nó như hét vào mặt hắn ý.

- Không lằng nhằng. Thế là ổn rồi! - hắn nói lại, mặt không hề tức giận mà còn vui nữa cơ.

Nói xong, cả 2 bị đẩy vào trong. (số đen:3)

Trong phòng nó với hắn...

- Có một giường á? Chẳng lẽ tôi với anh ngủ cùng nhau? - nó mặt hình sự

- Chẳng thế thì sao? Chẳng lẽ vợ muốn xuống đất nằm. - hắn mặt tỉnh bơ.

- Đừng gọi tôi là vợ, nghe ớn! Tối tôi sang phòng khách nằm.

Nó định bước ra ngoài thì một bàn tay to lớn kéo nó lại. Nó ngồi trên đùi hắn còn hắn ngồi trên giường.

- Này, anh làm cái gì thế? Bỏ tôi ra! - nó hét lớn, giãy giụa như con sâu ý.

- Ngồi im nếu không muốn bị làm thịt. - hắn cũng bốp lại. Đành dùng biện pháp mạnh. Hắn chỉ thấy đây là một cô nàng khá hay và cũng là người đầu tiên chống lại sự yêu chiều của hắn.

- Ấy ấy, tôi sẽ ngồi im, đừng làm gì tôi. - nó như con mèo, ngồi im không động đậy.

Hắn phì cười. Nó ngoan quá vậy. Bảo gì nghe nấy. Lần sau cứ dùng cách này mới được. Đã vậy hắn phải bắt nó đáp ứng vài yêu cầu cái đã.

- Không được. Không chỉ thế thôi được. Không thích gọi vợ thì thôi vậy. Thế thì gọi em nhé. Em phải xưng em khi nói chuyện với anh. Anh bảo gì nghe nấy nghe rõ chưa?

- Cái đầu tiên thì được nhưng cái thứ 2 thì chẳng khác nào bảo tôi làm ôsin cho anh cả.

- Không nói nhiều. Em không đáp ứng thì bây giờ anh làm thịt em. Thế thôi. - hắn tiếp tục đe doạ.

- Rồi rồi. Tôi đồng ý. - nó đành nghe lời chứ không có muốn bị làm thịt đâu.

- Lại tôi. Bây giờ ra chuẩn bị bữa trưa đi.

- Thì đi. Anh bỏ "em" (nói khó khăn quá mà) ra trước đi.

- Không! Anh ôm em là việc của anh, em nấu là việc của em.

- Anh ấm hả? Ôm thì em nấu kiểu gì? - nó nghĩ hắn chắc bị hấp.

- Được rồi. Bây giờ là 10 giờ. 11 giờ phải có cơm đấy.

- Yên tâm. - Thế rồi nó ra ngoài.

Nó vui lắm vì cũng ra được khỏi cái phòng mà nó phát hãi ấy...

Trong phòng Huyền và Phong:

- Tối anh ngủ dưới đất nhé. Tôi ngủ trên giường - Huyền tỉnh bơ nói.

- Cái gì? Ngủ chung đi.

- Mơ đi người. Không thì tôi ra sô pha ngủ. Anh hiểu chứ?

- À thế chứ gì? Ừ ừ. Vợ thích thì chồng chiều. Vợ cũng phải đáp ứng yêu cầu của chồng.

- Nói đi!

- Sáng, trưa, chiều tối phải làm bữa sáng cho chồng và gọi chồng là chồng, xưng vợ.

- Cái thứ 2 kì kì à! Mà tôi ngủ ghế sô pha thì anh càng sướng chứ làm sao? Tôi không đáp ứng đâu.

- Chưa nói hết. Nếu không đáp ứng thì chồng sẽ hôn vợ một ngày nhiều lần trước mặt 2 đứa kia đấy.

- Anh doạ tôi?

Vừa nói xong thì bị hôn. Huyền đẩy Phong ra.

- Anh...làm cái quái gì thế? - Huyền ngượng ngùng, đỏ mặt.

- Chứng minh 1 phần nhỏ. Thế bây giờ vợ định thế nào.

- Rồi thì đồng ý. Khổ tôi mà - Huyền hét to.

"Cốc, cốc, cốc ". Có tiếng gọi vào: "Mày ơi, ra tao bảo."

- Tao ra đây. Đợi tí.

Huyền ra ngoài thấy nó thì tự nhiên mặt đỏ hơn. (nghĩ chuyện vừa nãy mà)

- Mày bị làm sao thế? - nó cười cười.

- Không...không có sao...hết - Huyền lắp bắp.

- Chẳng lẽ mày với chồng mày làm gì rồi? - Nó như được nước, cứ tiến lên.

- Không có. Mày gọi tao làm gì?

- Đi nấu cơm với tao. Tao bị ông Nam bắt đi nấu cơm.

- Tao có biết nấu đâu. Tao cũng bị ông Phong bắt đi đấy!

" Ông nào thế vợ/em?" - tự nhiên ở đâu chui ra bọn hắn. Chúng nó vội bào chữa:

- Không có gì? - chúng nó cười trừ rồi biến ra nhà bếp.

Bọn hắn thì cười cười nhìn nhau rồi bước ra phòng khách.

- Sắp có chuyện hay đây. Hai nàng bị dụ rồi - mặt hắn gian không tả nổi.

- Sập bẫy mà không biết. Thật là ngốc! Haha - Phong mặt gian không kém.

Gia đình 4 người này sắp có những pha trò hài không tả được rồi...

Đọc tiếp -

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Ơi! Vợ Yêu Chồng Mất Rồi!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Vì cũng không phải lần đầu nấu nướng gì cả nên 2 đứa chúng nó nấu cũng nhanh. Tuy chỉ biết nấu 1 số món dân dã nhưng nhìn mà phát thèm.

Đúng 11h, bữa cơm đã dọn lên với những món đủ vị: mặn, ngọt,... Bọn hắn ngạc nhiên lắm, tưởng rằng là tiểu thư một nhà dòng dõi như vậy mà cũng biết nấu ăn. Thế là may cho giúp việc, bọn nó không biết nấu thì có mà tung nhà bếp.

- Ê! Có định ăn không thì bảo? Đói rồi đấy! - Nó xoa xoa tay trước mặt hắn!

- Chủ ngữ đâu? - hắn cau mày.

- Đây. Kiểu này đi khám mắt đê! Mày nhể? - Nó quay sang Huyền cười tươi roi rói ra!

Phong ôm lấy Huyền. Huyền chỉ có thể giẫy dụa mà hét:

- Bỏ ra. Dê xồm vừa thôi!

- Trật tự - hắn nói nhẹ nhàng bên tai mà Huyền dựng hết cả tóc gáy lên.

- Thôi ăn cơm! - hắn nói.

4 người ăn cơm trong không khí khá vui vẻ nhưng cũng khá là "đen tối". Bọn hắn ăn mà thấy ngon không thể tả. Có lẽ vì ăn sơn hào hải vị nhiều quá rồi bây giờ ăn một số món có phần dân dã thế này thì lại là một hương vị mới. Bọn hắn ăn ngấu nghiến làm bọn nó phát hoảng.

12h đúng. Bữa cơm cũng kết thúc. Đống bát đũa, xoong chảo được chuyển hết cho người giúp việc. Bọn nó thì hí hửng đi xem tivi. Bọn hắn lắc đầu mà ngồi cạnh chúng nó.

Chiều bọn hắn lại phải đến công ty. Vì chuẩn bị cho buổi sáng mà phải gác "núi" công việc lại. Đến tối muộn bọn hắn mới vác xác về. Người nào về phòng người ấy.

Giờ Huyền đã ngủ. Phong nhẹ nhàng vào phòng, tắm rửa rồi ôm Huyền ngủ. Hôm nay giường thêm người nên anh ấy thấy ấm!:v

Phòng hắn, nó đèn vẫn sáng. Nó đang đọc sách. Nó rất thích sách, truyện, tiểu thuyết. Cũng như nhiều cô gái trẻ khác, nó cũng muốn có một tình yêu đẹp như vậy. Thấy hắn mở cửa, nó đứng dậy, hỏi nhẹ nhàng:

- Anh về rồi sao? Ăn chưa tôi... à em dọn cho mà ăn. - Vẫn ngượng mồm nói em lắm. Vừa nói nó vừa xách cặp vào cho hắn.

- Ừ! Mới về. Ăn bên ngoài với Phong rồi. - hắn mệt lắm nhưng nghe nó quan tâm như vậy lại nổi hứng trêu nó tí.

Nói xong, hắn ôm nó bế lên giường...

- Quan tâm anh rồi sao nhóc? - giọng mờ ám.

- Ê ê! Tránh tôi ra cái, nóng. Mà anh định làm gì tôi? - Nó hơi hãi

Dứt lời thì hắn hôn nó. Nó cố đẩy ra nhưng không được. Mãi một lúc hắn bỏ ra nó mới thở hổn hển:

- Lại tôi. Sự trừng phạt lần đầu nhẹ nhất cho em! - hắn khá

vui

- Rồi rồi. Bây giờ xin anh tránh ra em đi ngủ. Đi tắm đi!

- Được. Haha. Mặt em hồng nhìn yêu lắm! - hắn cười to rồi vào nhà tắm.

Nó đỏ mặt. Đáng ghét mà! Nó phải chuồn nhanh không chết dở. Nó mang 1 cái gối xuống phòng cho người giúp việc ngủ. Họ thấy cô chủ xuống thì cuống cuồng dậy chào. Nó thân thiệt cười chào như một người bạn. Một lúc rồi lên tiếng:

- Cho em ngủ đây một hôm với nhá! Đi mà các chị!

Họ giật mình. Chẳng lẽ cô chủ bị cậu chủ ăn hiếp. Bây giờ cho cô chủ ngủ ở đây thì thể nào cũng đắc tội với cậu chủ, nhưng không cho thì lại đắc tội với cô chủ. Làm sao bây giờ?

- Cô chủ à! Bọn em e rằng cậu chủ sẽ mắng bọn em rồi đuổi việc mất. Cô chủ về phòng ngủ đi ạ! - Các cô thi nhau nói.

- Yên tâm. Em xin phép rồi, cho em ngủ ở đây đi! - Nó nũng nịu. Chẳng ai nhịn được cái mặt xinh đẹp chết người này của nó cả.

- Vâng. Vậy có gì cô chủ nói với cậu chủ 1 tiếng không chết bọn em. Mà cô chủ đừng xưng em gọi chị nữa. Bọn em không dám ạ! - Một cô giúp việc rụt rè lên tiếng.

- Được. Vậy thì gọi em bằng Mai đi. Đừng gọi cô chủ. Em không thích.

- Vâng, Mai! - Tất cả lên tiếng.

Tất cả mọi người lên chiếc giường ấm áp. Họ nói nhiều

chuyện lắm, chuyện vui có, chuyện buồn có rồi từ từ chìm vào giấc ngủ êm đềm...

Đọc tiếp:

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Ơi! Vợ Yêu Chồng Mất Rồi!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Sau khi hắn tắm xong, nhìn lên chiếc giường kia trống trơn, chỉ còn lại một chiếc gối mà đáng ra phải là hai, một chiếc chăn nhăn nhúm ở đó. Nó đâu? Nó đi đâu?

Hắn ra phòng khách, không có.

Sang phòng Huyền Phong, chỉ thấy hai đứa đang ôm nhau ngủ ngon lành, không có.

Lên các phòng khác, cũng không có.

Hắn tìm đủ các phòng. Chỉ còn phòng cho người giúp việc là hắn chưa vào. Nhẹ nhàng mở cửa, đập ngay vào mắt là thân hình nhỏ bé đang nhắm mắt ngủ ngon lành. Hắn thở phào nhẹ nhõm. Đến gần nó, hắn bế bổng nó lên. Nó mơ màng. Nó mơ thấy một chàng hoàng tử đang bế nó lên và cười với nó. Nó nhẹ dựa đầu vào vị hoàng tử ấy. Mơ như thật, nó dựa đầu vào ngực hắn. Hắn cười nhẹ:

- Đúng là nhóc con. Không thể không cho em một trận rồi.

Hắn bế nó về, lên chiếc giường kia. Nhẹ đặt nó xuống rồi hắn nằm cạnh, nắm tay nó. Tay nó ấm lắm, ngọt lắm. Hắn khẽ cười rồi chìm vào giấc mơ cùng nó.

Đêm. Nó quay người, ôm chầm lấy hắn rồi hôn lên má hắn làm hắn tỉnh giấc. Ôi giời ơi, nó làm gì với hắn thế này. Có lẽ nó không hiểu sự kiềm chế của đàn ông rất có hạn. Sống với nó kiểu này thì như cực hình ấy.

Sáng hôm sau. Căn nhà biệt thự cao sang gần như đổ!

Nó với Huyền hét như Trái Đất sắp nổ! Hắn với Phong cuống cuồng dậy.

- Anh hôm qua làm gì tôi? - Nó với Huyền hỏi trong khi 2 đứa khác phòng nhau.

- Làm gì đâu/ chẳng làm gì. Chẳng lẽ em/vợ muốn? - hắn với Phong rất là bình thản.

Nó, Huyền khám xét một lượt. Nhận thấy quả thật không có gì xảy ra mới thở phào nhẹ nhõm. Huyền đi vào phòng tắm, làm vệ sinh cá nhân. Phong thì cười khúc khích.

Nó thấy lạ. Tại sao hôm qua mình ngủ ở phòng giúp việc mà bây giờ lại ở đây, ngủ cùng hắn? Thấy cái mặt nó thắc mắc như vậy, hắn lên tiếng:

- Em hôm qua dám chạy sang phòng kia ngủ, anh phải đi tìm mãi. Cuối cùng đem em về đây!

- Thế à? Không cám ơn nhá.

Nó vào nhà tắm, cũng giống Huyền. Quả là đau tim mà.

Lại một ngày mới hắn - nó, Huyền - Phong sống với nhau rồi...

Đọc tiếp:

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Ơi! Vợ Yêu Chồng Mất Rồi!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 6

Nó và Huyền cũng quen với cuộc sống nơi đây. Mỗi ngày, bữa sáng, bữa trưa, bữa tối đều nấu cho hắn và Phong ăn. Có lẽ Huyền và Phong cũng có tình cảm với nhau. Bây giờ gặp nhau thì tỏ ra thân mật. Nó thực sự nhiều lúc còn nổi cơn ghen tị!

Sáng nay, hắn và Phong chuẩn bị đi làm. Vừa bước ra khỏi cửa thì có một cô gái xinh đẹp chạy đến ôm trầm lấy Phong. Huyền ngỡ ngàng. Cô gái mở miệng:

- Trời ơi anh yêu à! Lâu không đến thăm em em nhớ anh quá à nha! - Sau đó cô gái cười tươi roi rói.

- Bỏ tôi ra đi. Em đang làm cái gì vậy? - Phong bực bội.

Huyền sụp xuống, hoảng loạn. Cô ta là ai kia chứ? Phong quen cô ta?

- Cô là ai? - Huyền nói giọng lạnh.

- Chẳng lẽ phải khai báo với...người giúp việc à? - Cô ta kinh rẻ - Thôi, dù sao nơi đây cũng là của tôi, giúp việc cũng cần biết cô chủ chứ nhỉ. Hiểu chứ?

" Bốp" - Phong tát cô ta một cái rõ đau.

- Người giúp việc ư? Cô chủ thật sự được tất cả công nhận ở đây. Vợ của Lâm Vĩnh Phong này.

Cô ta sững sờ. Nở nụ cười sợ hãi:

- Anh à! Đùa em vừa chứ. Em đau tim đó.

- Đùa à! Xin lỗi. Không có đâu. Biết rồi thì biến. - Nó dựa vào tường nói mà ai cũng sợ. Nó đã nói thế này thì đã quá là kìm chế rồi.

Hắn đẩy cô ta ra ngoài. Dù không nói câu nào cũng hắn cũng rất bực mình. Hắn có cách giải quyết riêng...

Phong đến bên Huyền, ôm Huyền trong lòng. Huyền đẩy Phong ra. Tất cả đã mất. Đứng dậy và bỏ lại một câu:

- Xin lỗi nhưng quá đủ rồi! - Nhưng giọt nước mặt rơi đầu trên mặt Huyền.

- Đi làm đi. Tôi sẽ bên nó. - Nó đỡ Huyền lên phòng để cho Phong và hắn nhìn theo với ánh mắt đau nhói.

- Đi. - hắn quàng vai Phong đưa lên xe

Suốt một ngày, nó ngồi an ủi Huyền. Huyền vẫn khóc. Nó cũng đành chịu. Có lẽ Phong tự giải quyết tốt hơn.

Tối. Phong và hắn trở về. Huyền không muốn gặp mặt Phong nên bảo nó cùng ăn cơm trước rồi trở về phòng. Nó mệt, đã ngủ. Huyền không khóc nữa nhưng lòng nặng trĩu.

Phong bước vào phòng. Tối om. Bật đèn lên thì thấy Huyền đang nhìn ra ban công. Những giọt nước mắt lặng lẽ rơi. Ôm từ sau lưng Huyền, Phong lên tiếng:

- Anh thực sự xin lỗi. Thực sự xin lỗi em. Nhưng hãy cho anh giải thích. 1 lần thôi. - Phong buồn lắm.

- Mong anh buông tha tôi đi. Dù anh có giải thích thì nó cũng là sự thực. Anh đâu thích tôi, có người yêu rồi sao

không nói. Nỗi đau này xin để tôi chịu một mình.

- Anh không thích em nhưng anh yêu em Huyền à. Thực sự anh với cô ta chỉ là qua đường thôi. Xin em.

- Tôi sẽ tạm tin. Giờ muốn ngủ. - Giọng Huyền có vẻ ổn hơn.

Phong bế Huyền lên giường. Ôm Huyền ngủ. Tự hứa rằng sau này sẽ không làm gì đau tới Huyền

Hắn với nó cũng trải qua một ngày mệt mỏi với người bạn thân của mình nên chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay...

Đọc tiếp:

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Ơi! Vợ Yêu Chồng Mất Rồi!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Sau vụ Huyền - Phong đó, tất cả lại trở lên bình yên trở lại.Cô gái đó chính là một người mẫu nổi tiếng hiện nay. Hắn đã cho cô ta kết thúc êm đẹp: dẹp nghề nghiệp và ngồi tù bóc lịch. Không hiểu là hắn làm như thế nào nhưng đủ để không ai dám làm gì đắc tội với 2 bọn nó. Cũng từ đó mà Huyền và Phong nhận ra được tình cảm của mình dành cho đối phương. Phong quyết định tỏ tình với Huyền. Chàng ta thấy bây giờ có lẽ là thời điểm thích hợp lắm rồi.

Một buổi chủ nhật đẹp trời, Huyền và nó đang ngồi xem tivi. Kênh Disney nó mới nhí nhảnh chứ lại. Phong quyết định dẹp công việc sang một bên, cho các cánh tay, cánh chân khác làm hộ tí để tạo ra một buổi hẹn hò chính thức. Dù đã ở bên nhau một thời gian khá dài nhưng chúng nó chưa hề có một buổi đi chơi nào với bọn hắn cả. Nhưng bọn hắn cũng bận mà, chúng nó hiểu hết, chưa bao giờ trách cứ đến một lời.

- Huyền ơi! Vào phòng anh bảo cái này với! - Tiếng Phong vọng ra.

- Đợi em xem nốt. Từ từ! - Huyền khá bực bội. Nó với Huyền rất ghét bị làm phiền khi đang xem tivi, đặc biệt là xem hoạt hình.

- Nhanh! Anh chết đến nơi rồi. - Lại vọng ra cái tiếng của Phong nhưng có vẻ cũng bực lắm.

- Đây đây! Giục như giục đò ấy - Huyền đành miễn cưỡng lết người về phòng.

Huyền mở cửa ra thấy Phong đã đứng đấy. Kéo nhanh Huyền vào rồi đưa một chiếc váy hồng nhạt ra, giọng như ra lệnh Phong nói:

- Thay đi rồi dẫn đi chơi. Có đi không?

- Ơ anh này hay! Quyết rồi còn hỏi. Mà đi chơi thật á? - Huyền hớn hở.

- Vâng! Nhanh lên hộ tôi cái cô ơi! - Phong giận yêu

- Cháu đợi cô tí! - Huyền trêu lại rồi chạy vèo vào nhà tắm.

Phong đứng ngoài, chỉ biết cười chứ làm gì bây giờ. Thật là thú vị mà.

Một lúc sau, Huyền bước ra làm trái tim Phong xao xuyến (sến quá, các bạn thông cảm). Trước mặt anh là nàng tiên hay con người vậy? Huyền có sự thay đổi khá lớn. Mọi ngày toàn thấy mặc quần áo ngủ hình Doraemon rồi Pucca,... mà bây giờ trong chiếc váy Phong chọn thì nó quá hoàn hảo. Mọi đường cong trên cơ thể đều được lộ ra cùng chiếc váy, khuôn mặt bầu bĩnh hơi hồng vì ngại lại càng đồng bộ hơn. Tuyệt vời.

- Xấu lắm à? Thế để em đi lấy bộ quần áo của em thay. - Huyền ngượng khi Phong cứ nhìn chằm chằm.

- Thay anh đánh đòn đó. Đi thôi - Phong lại gần, kéo tay Huyền đi.

Chiếc xe nâu bóng loáng nhanh chóng được chuyển bánh. Trái tim hai con người ngồi trên xe đập thình thích như hoà thành một vậy....

Dừng lại sau vài phút trên xe, mở ra một cảnh tượng đẹp

như trong cổ tích vậy. Ở trước mặt hai người chính là một cánh đồng hoa đủ màu: tím, vàng, đỏ, hồng,... rực rỡ.

- ANH YÊU EM! LÀM NGƯỜI VỢ THẬT SỰ CỦA ANH EM NHÉ! - Phong hét to.

Huyền bất ngờ lắm. Huyền tưởng rằng chỉ có trong truyện, tiểu thuyết hay tưởng tượng của mình mà thôi.

- EM ĐỒNG Ý ANH À! - Huyền hét lại. Mắt khẽ rơi nhưng giọt nước mắt hạnh phúc.

Phong vui lắm. Chạy đến ôm chầm lấy Huyền.

- Đừng bao giờ xa anh! - Phong thầm thì.

Huyền cười. Một nụ cười rạng rỡ. Ừ! Bây giờ họ là của nhau, chẳng ai có thể chen giữa nữa rồi...

Đọc tiếp:

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Ơi! Vợ Yêu Chồng Mất Rồi!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Hôm nay hắn phải "kham" một số việc quan trọng của Phong mà về khá muộn. Hắn có một món quà cho nó vì từ trước đến nay chưa tặng nó được cái gì.

- Tặng em này. - là một cái bím tóc nhưng không phải hàng bình thường. Nó được đính kim cương và có thiết bị định vị tiên tiến nhất nhì thế giới chứ chả đùa. - Không bao giờ được tháo ra nghe chưa? - hắn vừa nói giọng nhẹ nhàng nhưng có chút nghiêm khắc vừa kẹp vào cho nó.

- Á! Quà hả? Trời ơi thích quá đi mất. - nó sờ lên mà thích thú.

" Chụt " - nó thơm vào má hắn.

Từ bé sống ở nước ngoài nên nó cũng hơi ảnh hưởng. Theo nó thơm má khi được tặng quà là bình thường. Nhưng với hắn thì đúng thật là "ngây ngất"

- Em vừa làm gì thế? - giọng hắn xen sự hạnh phúc, vui vẻ.

- Anh tặng em quà thì em thơm má anh thôi mà. Có làm sao đâu. Hề hề. Không thích à? - nó phục phịu, tỉnh bơ.

- Thích nhưng mà thích ở đây cơ - hắn chỉ tay vào môi mình.

- Mơ à? Có voi đòi tiên á? - mặt nó đã đỏ, vênh mặt lên mắng hắn.

Lập tức hắn kéo tay nó rồi đặt lên đôi môi nó một nụ hôn ngọt ngào. Ban đầu có nó dùng tay đẩy ngực hắn ra nhưng

cuối cùng thì lại hoà cùng hắn. Phải một lúc lâu...sau cả 2 mới lưu luyến bỏ ra.

" Hộc hộc" - nó cần ôxi gấp.

- Kĩ thuật của em không tồi nhỉ! Đỡ phải dạy! - hắn cười ha hả.

- Thích ăn đòn phải không? - mặt nó đỏ nay càng đỏ hơn. - Sống ở nước ngoài hôn đầy.

- Cái gì? - hắn bực tức - Em hôn đàn ông?

- Ờ! Ghen à? - nó thích thú.

- Em...anh đi tắm! Dọn cơm cho anh.

Hắn đi nhanh về phòng để hạ hoả. Một phần là vì nó hôn nhiều người đàn ông hai là dục vọng của mình.

Rồi xem, bây giờ có anh ở đây, ai dám động vào em...

Đọc tiếp:

Trong lúc hắn đang tắm thì nó nhận được cuộc gọi của một số máy lạ. Nó do dự một lúc rồi nhấc máy:

- Alô. Xin hỏi ai gọi thế ạ? - nó nói trước.

- Chào cô. Cô là vợ tương lai của giám đốc Hoàng Bảo Nam phải không? - một giọng nữ vang lên. Có lẽ là một cô gái trẻ.

- Vâng. Xin hỏi lại cô là ai? - nó có dự cảm không lành.

- À. Tôi là bạn thân của anh ấy. À...tôi rất muốn gặp người vợ tương lai của anh ấy. Cô có thời gian chứ cho ngày mai chứ?

- cô ta có vẻ bối rối.

- Vâng. Tôi rảnh vào buổi chiều và tối. Ta có thể gặp nhau nếu cô cho tôi một địa chỉ.

- Ngày mai anh ấy có một buổi tiệc lúc 8h. Cô hãy bảo anh ấy cho đi cùng, nhé?

- Vâng. Tôi sẽ đến. Chào cô. - nó lễ phép chào.

" Tút tút " - cô ta đã tắt máy.

Lúc này hắn trong phòng tắm bước ra:

- Ai thế em?

- Em không biết. Cô ấy bảo là bạn anh. Tối mai 8h anh có tiệc phải không?

- Ừ! Sao em biết? - hắn vừa nói vừa lau tóc.

Nó tiến lại gần, lấy cái khăn của hắn mà lau cho hắn làm hắn khá bất ngờ:

- Mai em đi với anh được không? Em vừa nhận được một cuộc điện thoại, nói rằng là bạn của anh, muốn gặp em ở bữa tiệc đó. Là nữ đó.

- Anh muốn mời em đi không được nữa là... Bạn nữ ư? Anh không có. Chỉ có mấy thằng bạn từ xưa thôi em.

- Em cũng không biết. Cứ cho em đi cùng anh nhé!

Hắn chỉ " ừm " một tiếng rồi bắt lấy tay nó, kéo vào lòng rồi hôn. Nó cũng chẳng kháng cự, triền miên với hắn một lúc.

- Nhiều lúc em làm anh khó kiềm chế đấy! - hắn nói với cái giọng khàn khàn mờ mịt.

- Em nói anh cần kiềm chế à? - nó tưởng hắn kiềm chế hôn nó cơ?

- Thật? - hắn nói ít hơn.

- Chẳng lẽ giả. Thích hôn thì cứ hôn. - nó cứ tỉnh bơ.

Hắn mới ngớ ra. Nó không hiểu thì phải. Thôi tha, sau này tha hồ...

- Chịu em đấy! Ngủ đi. - vừa nói hắn vừa tắt đèn rồi ôm nó ngủ.

Căn biệt thự chìm trong yên lặng. Cả Phong lẫn Huyền cũng ngủ rồi...

Hôm sau, nó diện một bộ váy màu cam rực rỡ nhưng nó mặc thì rất đẹp và mềm mại. Huyền bảo mệt nên Phong ở nhà cùng. Phải xin mãi hắn mới cho Phong ở nhà. Nó cùng hắn lên chiếc xe mui trần đỏ, phóng vun vút trên đường.

Đến nơi, ai cũng phải nhìn nó và hắn mà trầm trồ. Đúng là "trai tài, gái sắc" mà. Nó đi bên cạnh khoát tay hắn vì lúc trước hắn có bảo:

- Phải khoát tay anh nếu không muốn làm bữa ăn của anh. Anh chưa ăn thịt người bao giờ em ạ.

Đê tiện, dê xồm mà. Nó đỏ mặt, đi cùng hắn đến nhiều bàn chào hỏi.

Từ xa, một cô gái trẻ nhếch môi cười:

- Chào chị! Chị nghĩ rằng vào "nhà" em dễ thế sao. Em sẽ cho chị biết bước được vào "nhà" em cần phải thế nào.

Nó không hề biết, vẫn vui vẻ. Nhưng liệu có lâu hay không...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Ơi! Vợ Yêu Chồng Mất Rồi!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Nó cứ loanh quanh mãi bên hắn. Ở đây nó đâu có quen ai. Dù nhà nó là một dòng họ Vương cao quý nhưng nó chẳng bao giờ đồng ý đi dự mấy cái tiệc này. Ba mẹ nó cũng chiều, không ép, ép mỗi việc đám cưới. Đấy cũng là cái việc mà nó nghe theo ba mẹ vì có làm gì được nữa đâu! Đời đúng là nhiều kiểu mà.

Đã đến lâu mà chẳng thấy cô gái nào đến. Nó cứ bồn chồn. Như thấy điều đó, hắn cười với các vị khách cực kì giả tạo rồi thì thầm bên tai nó:

- Không thấy phải không? Anh đã nói là anh không có bạn nữ thân nào mà.

- Chẳng lẽ em bị leo cây? Mà cô ấy còn có số em nữa kia. - nó phụng phịu.

- Anh có phải thánh đâu mà biết. Thôi ra kia ngồi đi, đứng mãi em không mỏi chân à? -hắn nói xong thì kéo nó đi.

Nó với hắn ngồi bên nhau, cùng nâng lên một ly rượu đỏ, cụng li rồi uống. Bên cạnh hắn và nó là 2 người phụ nữ nhìn khá trẻ, nhìn nó với ánh mắt ghen tị, hình viên đạn. Nó nghĩ ra một trò rất là "hiền lành":

- Chồng ơi! Hai chị kia nhìn vợ ghê quá chồng ơi! Chắc vợ sắp chết rồi. - nó dựa đầu vào ngực hắn, giọng nũng nịu, mắt thì như sắp khóc.

- Nghe thấy chưa 2 em gái của anh? - hắn quay sang 2 cô gái.

- Không ngờ cũng bị anh phát hiện về nước. Đúng là khó qua mặt anh trai. - cô gái đầu tiên bỏ mặt nạ ra.

- Chị dâu kinh thật đấy. Em sợ rồi. - cô gái tiếp theo không đeo mặt nạ.

Trời ơi, 2 chị em sinh đôi? Hắn có á?

- Em họ về bao giờ thế? - hắn lên tiếng.

- Mới - 2 cô đáp gọn - anh đừng báo với ba mẹ em. Lại phải sang Mĩ. Em ngán lắm rồi.

Hoá ra là em họ. Nó thở thào nhẹ nhõm mà.

- Anh bò già mà ăn cỏ non thế này á?

- Ơ con này hư nhở? Anh mày mới 18, chị dâu thì 17. Cách mỗi tuổi thì già ăn non cái gì nữa? - hắn quay sang mắng yêu.

- Thế cơ? - cô thứ 2 hỏi như kiểu rất bất ngờ.

- Chả thế! - hắn đáp thẳng.

Nó phì cười. Không ngờ anh em họ nhà này nhí nhảnh dễ sợ.

- Chị dâu, đây là Trương Mĩ là chị gái em. Còn em là Trương Tuyết. Bọn em có một điểm khác nhau là cái nốt ruồi ở tay này chị. Em bên phải còn chị em bên trái.

- Thế hả? - nó hớn hở hỏi lại.

- Em nói làm gì kia chứ? Biết thì làm được gì? - Trương Mĩ nói với giọng mỉa mai.

Nó đâu có nhận ra vì đâu biết một sự thật: tuy là anh em họ nhưng Trương Mĩ và hắn từng yêu nhau trước khi phát hiện ra Trương Mĩ là em họ. Hắn coi Trương Mĩ là đồ chơi, nhưng Trương Mĩ thì một lòng một dạ với hắn. Không ngờ hắn bất ngờ báo tin cưới nó, Trương Mĩ khóc nhiều và muốn về " chăm sóc " chị dâu họ.

Vâng. Người bí ẩn mà được nói đến là Trương Mĩ. - người con gái hiểm độc.

Có điều Trương Mĩ lại có đứa em Trương Tuyết cực kì tốt bụng, yêu đời và yêu quý nó ngay lần gặp đầu tiên. Hắn thì luôn coi Trương Tuyết là em ruột và cô ấy cũng vậy.

- Em làm sao vậy Mĩ? Đừng nói chị dâu như vậy? - hắn khó chịu.

- Thế phải nói thế nào hả anh? Chẳng lẽ nói câu giả tạo " chị dâu yêu quý "? - Trương Mĩ nhấn mạnh cụm từ " chị dâu yêu quý ".

- Không cần. Cứ gọi là Mai là được rồi. - nó cố nói. Nó thấy hình như mình bị xúc phạm.

- Anh thấy rồi chứ? - cô ta cười nửa miệng.

- Thôi nào. Anh ơi, cho bọn em ở nhà anh với nhá! Bọn em không về nhà đâu. - Trương Tuyết lên tiếng phá vỡ bầu không khí kì quặc này.

- Được mà. Cứ đến ở đi. Chị sẽ giới thiệu bạn thân của chị nhé.

Cả 4 ra về. Trương Mĩ một lần nữa nhếch môi cười nửa miệng có phần chua xót và nham hiểm:

- Nam sẽ chỉ là của tôi thôi. Đừng cố động vào. Và cũng không được nữa. Tôi sẽ cho cô thấy sự đau khổ và cái chết nó như thế nào...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Ơi! Vợ Yêu Chồng Mất Rồi!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Nó với hắn một xe, Mĩ và Tuyết một xe. Hai chiếc siêu xe dừng lại trước ngôi nhà biệt thự của chúng nó đang ở. Huyền và Phong ngồi ở sô-pa đang xem tivi. Họ nắm tay nhau, Huyền còn dựa đầu lên vai Phong nữa. Nhìn tình cảm kinh lên được.

- Á! Hai đứa kia sến thế? Đang làm gì vậy hả? - nó giả vờ đỏ mặt quay đi như nhìn phải phim cấp 3 ý.

- Bọn tôi đi một tí không biết hai đứa ở nhà làm gì nhỉ? - hắn gãi cằm, ra vẻ tò mò mà tri thức lắm.

Huyền ngượng ngùng, ngồi thẳng dậy rồi bỏ tay Phong ra ngay lập tức. Tuyết đứng đằng sau cười khúc khích. Không ngờ là hai ông anh họ cũng biết yêu cơ đấy.

Phong cũng phì cười. Anh lấy tay Huyền cầm lấy rồi kéo đầu Huyền vào ngực mình. Huyền ngượng nay ngượng hơn.

- Anh Nam à. - Mĩ lúc này mới lên tiếng, gọi lên hắn ngọt sớt ra.

- Gì hả Mĩ? À! Giới thiệu tí nhé - hắn cười trừ - Quên không giới thiệu với Huyền. Đây là Mĩ và Tuyết, em họ sinh đôi của anh. Mĩ là chị - hắn chỉ vào Mĩ - Tuyết là em - hắn lại chỉ vào Tuyết.

- Chào hai bạn. - Huyền ngẩng mặt lên, cười dịu nhẹ.

- Bạn gì hả chị? Chị là bạn thân của chị Mai phải không? Em kém tuổi hai chị mà. Bọn em mới có 16, còn phải đi học. Bây

giờ em chuyển về đây sống với hai chị rồi học ở đây luôn. - Mĩ cũng cười lại.

- Đúng đấy! - Mĩ đáp thẳng.

- Ai cho về đây học thế? Bố mẹ các em mà cũng đồng ý á? - Phong nói lớn.

Bố mẹ hai chị em này lúc nào cũng rất nghiêm khắc. Hai chị em luôn phải nghe lời không sẽ bị đuổi khỏi nhà, không cấp một khoản chi phí nào. Họ rất sợ và chưa có dám cãi nửa lời. Nhưng có điều...

- Hai anh sẽ xin cho em mà! Phải không? - Tuyết kéo tay hai ông anh của mình mà làm nũng.

Ừ. Bố mẹ hai chị em rất "nghe lời" hai ông anh họ này. Họ yêu quý hai ông này lắm nên nói kiểu gì thì cũng cố đồng ý.

Nó với Huyền nhìn thấy tự nhiên thấy có chút khó chịu. Chẳng hiểu thế nào. Hắn và Phong như cũng nhìn thấy, cảm giác thích thú thích trêu ghẹo. Hắn nháy mắt Phong rồi kế hoạch được bắt đầu.

- Ừ! Em yên tâm! Em gái anh anh không giúp thì giúp anh, nhỉ. - Phong mở lời trước. Cười rạng rỡ.

- Phong nói đúng đấy. Hai đứa cứ yên tâm. Nhờ gì anh giúp hết! - hắn cũng nói lại.

Rồi hai chàng cầm tay Tuyết lên mà hôn phớt. Tuyết cũng thấy hai ông anh lạ lạ, chưa bao giờ làm thế này với cô. Liếc nhìn nó và Huyền thì thấy hai cô nàng tỏ ra chút khó chịu. Chắc hai ông này lại...thôi diễn thì diễn tới cùng.

- Nhớ đấy. Mà hôm nay xin phép hai chị cho em ngủ với hai

ông anh tí. Lâu không được ngủ chung anh nhở. - Tuyết rạng rỡ.

Hắn với Phong bất ngờ. Chẳng lẽ kế hoạch lại bị bại lộ dưới tay cô em gái này. Thật thảm mà.

- Thôi. Anh xin. Ngủ với em để mà anh xuống đất nằm à? - hắn với Phong đồng thanh.

- Haha. Thế thì để em đi ngủ được chưa hai diễn viên chuyên nghiệp Việt Nam? - Tuyết cười lớn.

Diễn viên? Chuyên nghiệp? Mình bị lừa. Nó với Huyền ngây người một lúc rồi bỏ lên phòng. Hắn với Phong chạy theo mà dỗ. Động nhầm tổ kiến lửa thì phải sửa lại không thì chết.

Tuyết vẫn cứ cười. Mĩ lên tiếng:

- Tao cấm mày làm cái việc đó trước mặt tao. Không thì mày liệu đấy. - Nói xong Mĩ bỏ lên.

- Chị à! Em sẽ không để chị làm hại đến gia đình này đâu. Em cũng phải người mà chị luôn nhìn thấy đâu. Chị gái à! - Tuyết trở thành một cô gái lạnh lùng khi chỉ có mình cô...

Đọc tiếp:

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Ơi! Vợ Yêu Chồng Mất Rồi!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Đọc tiếp:

Sáng hôm sau, nó rủ Huyền dậy rất sớm chỉ vì muốn nấu cho hắn, Phong và hai cô em họ sinh đôi đáng yêu đó một bữa sáng tuyệt nhất.

Chỉ một thoáng, bàn đã đầy thức ăn nhìn mà thèm. Tuy cũng là những thứ khá đắt tiền nhưng dưới bàn ty của 2 cô nó trở thành một thứ nhìn dân dã. Tất cả cũng đã thức dậy, Tuyết và Mĩ xuống trước. Mĩ nhìn xung quanh, chưa thấy Nam (hắn) đâu. Định lên gọi thì thấy nó chạy ra ngoài nói lớn một chút:

- Em đi gọi anh Nam với anh Phong. Hai người cứ ăn trước đi. - nó còn kém một nụ cười tươi nữa. Nhưng với Mĩ thì nó thật đáng ghét.

- Bảo hai ông ấy nhanh lên chị nhá. Em đói quá rồi đấy. - Tuyết cười tinh nghịch. Nó chạy lên phòng mình, gõ cửa. Hắn mở cửa ra ngay rồi kéo nó vào. Nó còn ngơ ngơ ngác ngác thì hắn bảo:

- Em gọi anh có chuyện gì? Lần sau cứ thế mà vào, gõ làm gì cho đau tay.- hắn cười cười.

- Xuống ăn sáng. Kéo em vào đây làm gì, em còn gọi anh Phong nữa chứ! - nó phụng phịu.

- Sao phải gọi Phong? Để Huyền gọi, anh không thích em gọi. - giọng hắn có hơi tức giận xen vào.

- Huyền còn chuẩn bị. Anh làm sao thế hả? Tự nhiên nổi giận với em.

- Để tí anh gọi. Còn bây giờ em lau cho anh cái đầu đi. - giọng hắn dễ nghe hơn.

- Rõ rách việc mà!

Nó cầm cái khăn lên, lau tóc cho hắn. Trời ơi là trời, sao cứ thấy sến sến. Sáng gọi chồng dậy ăn sáng, xong còn lau đầu cho chồng. Nghĩ mf nổi da gà.

- Xong! - nó đứng dậy, vào phòng tắm, treo chiếc khăn kia lên.

- Đi thôi. - hắn kéo tay nó.

- Ế! Sao không thay quần áo tí còn đi làm chứ bộ.

- Nghỉ một buổi ở nhà chơi với em không được à?

- Ờ! Tất nhiên là không. Anh ở nhà thì em lấy cái gì mà ăn?

- Lấy tiền anh. Rõ mệt. Nhanh không mọi người đợi.

" Hai cái người kia làm cái gì đấy? Có xuống không thì bảo? Gọi tôi thì không gọi, ở trên phòng làm gì hả?" - Tiếng Phong vọng lên.

- Làm gì thì ông phải biết chứ? - hắn cười gian gian.

- Ấy! Nói vớ vẩn. Em đánh đòn bây giờ. Không phải đâu. - mặt nó đã đỏ lắm rồi.

Thấy hắn và nó thân mật như vậy, Mĩ lại nổi cơn ghen. Mĩ nói thầm chỉ để đủ mình nghe thấy: " Con nhỏ đáng ghét.

Để xem mày làm gì được tao. Tao cho mày nếm mùi đau khổ."

Ăn xong, nó ở lại rửa bát. Mĩ lại cản, bảo để cô rửa. Nó cũng đành chịu rồi lên phòng nghỉ một chút, sáng nay dậy sớm nên bây giờ nó thấy buồn ngủ quá đi.

Hắn ngồi ở ghế sô-pha. Mĩ giả vờ làm rơi đĩa. Một tiếng "choang" vang lên.

Hắn cuồng cuồng chạy vào. Thấy Mĩ quỳ rạp xuống đất, ở tay chảy máu thực ra chỉ là nước tương ớt tha với nước. Nếu nhìn xa sẽ tưởng là máu. (xin lỗi tớ bịa, không phải đâu). Hắn lên lại gần. Mĩ nhìn thấy thế liền xà vào lòng hắn.

- Em có sao không? - hắn có chút lo lắng.

- Em...em đau...lắm anh ơi! - Mĩ oà khóc. Thật là giỏi đóng kịch.

Nó nghe thấy tiếng đổ vỡ liền chạy xuống. Mĩ đã đoán trước được điều này. Khi thấy bóng nó sắp chạy đến, Mĩ liền đẩy nhẹ hắn ra rồi hôn hắn thật sâu. Mĩ cố lấy chiếc váy của mình chùm lên đống bát đĩa bị đổ như kiểu không có chuyện gì, chỉ là hắn đang âu yếm cô.

Nó đờ người rồi làm mặt lạnh. Hắn với Mĩ...ôm hôn nhau trước mặt nó sao?

Hắn đẩy Mĩ ra. Cô đang làm cái trò quỷ gì vậy?

- Em đang làm cái trò gì vậy? - hắn nhìn Mĩ đầy tức giận.

- Anh...anh hôn em mà. Còn ôm em nữa. Anh không thể nói là em làm. - cô cố gây hiểu nhầm thêm sâu nặng.

- Anh? Em bị làm sao thế? Anh có vợ rồi đấy! - hắn điên thật rồi.

- Cứ có vợ thì không thể à? - nó lên tiếng. Giọng đúng chất là con người xã hội đen.

- Mai à! Thật sự không phải là anh mà. Là Tuyết bị vỡ bát nên anh chạy vào, cô ấy ôm hôn anh mà. - hắn cố giải thích.

- Nhìn tôi ngu lắm hay sao mà không biết là không hề có đống bát nào bị vỡ? - giọng nó càng lạnh, lộ rõ sự tức giận.

Hắn nhìn quanh. Đống bát đĩa vừa ở ngay đây mà. Nó có cánh sao?

- Đủ rồi. Tôi cần nghỉ ngơi. Các người cứ tiếp tục. - nó quay đi trước khi hắn thấy giọt nước mắt của nó.

Ừ! "Tôi thực sự biết thế nào là đau khổ" chính là của nó - Vương Thu Mai và hắn - Hoàng Bảo Nam đấy. Thật là một bi kịch...

Đọc tiếp:

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Ơi! Vợ Yêu Chồng Mất Rồi!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Nó khóc nhiều lắm. Huyền nghe thấy tiếng khóc khe khẽ ở phòng bên cạnh thì có chút hoảng. Hắn khóc? Ấy, làm gì có chuyện ấy. Hắn là đàn ông, với lại nó vừa nghe thấy tiếng xe hắn khởi động đi rồi. Vậy thì chỉ có nó chứ còn ai.

Tại sao nó khóc? Biết làm sao được. Huyền cũng không sang an ủi bởi vì nó ghét như vậy. Nó bảo như kiểu đó là thương hại, nhưng ai làm vậy với nó thì nó thường ghét bỏ. Một sự kì quái nữa ở nó!

Tuyết vừa đi shopping với đứa bạn thân về. Thấy Mĩ đang dọn mấy cái đĩa vỡ, cô có chút linh cảm xấu. Cô không chào Mĩ một tiếng mà lên phòng của nó.

"Cốc cốc cốc" - Tuyết gõ cửa.

- Đi đi. Tôi không tiếp chuyện với ai. - nó có lẽ bị lạc giọng vì khóc nhiều rồi.

- Em Tuyết đây mà. Chị mở cửa cho em đi. Em xin chị đó. - Tuyết lo lắng. Chẳng phải là chị ấy khóc sao?

"Cạnh" - nó cuối cùng cũng mở cửa.

- Có chuyện gì? - giọng nó vẫn lạnh, có khi lạnh hơn.

- Đã có chuyện gì vậy chị? Sao bị lại khóc?

- Không có gì! Em về phòng đi. - nó muốn ở một mình.

- Chị không nói em không về.

- Chị không nói chuyện với em nữa.

- Chị...

- Đừng làm khó chị. - nó hét toáng lên rồi đóng sầm cửa.

Tuyết rất bực bội. Vậy thì chỉ còn có thể hỏi bà chị của mình thôi.

- Là chị cố tình đúng không? - giọng Tuyết không có chút ấm áp.

- Ha. Cô ta kể rồi sao? Đúng là mồm mép rộng đến chân mà. Thật ghê tởm.

- Người đáng ghê tởm là chị! Chị tưởng chị là ai? Chị ấy còn chưa nói với tôi nửa lời. Chị nghĩ chị vẫn là người trong trái tim anh ấy ư?

- Mày im miệng cho tao. Mày tưởng mày là ai? Chẳng có ai có thể có được anh ấy ngoài tao. Mày hiểu chưa? - Mĩ hét ầm nhà lên.

- Tôi sẽ không để chị đạt được điều này. Chị nhớ đấy. - Tuyết nhếch mép lên. Một nụ cười lạnh trao tặng người chị của mình.

Hắn đến công ty sau vụ việc đó. Hắn muốn gặp Phong để hỏi ý kiến. Phải làm sao đây?

Phong đang nói chuyện với khách hàng qua điện thoại ở phòng làm việc thì....

" Sầm " - Cửa bị bật tung một cách mạnh bạo.

Phong giật mình. Anh vội vàng xin lỗi rồi cúp máy nhìn ông bạn thân của mình đứng trước cửa với cái vẻ mặt nhìn thật là khó chịu.

- Làm sao nữa? Ông bị làm sao thế?

- Bực mình quá đi mất. Ông giúp tôi đi.

- Ông nói tôi mới giúp được chứ! Hay thật đấy! Tôi chẳng phải thánh đâu.

Hắn kể lại toàn bộ sự việc với Phong. Cuối cùng anh chỉ phán một câu:

- Ca này khó. Ông tự làm tự chịu.- sau đấy còn nhún nhún vai.

- Ông có thích xuống âm phủ sớm hơn dự kiến không? - lời nói của hắn có chút gian manh.

- Thôi tôi xin. Nhưng thực sự là tự túc mới có thể được mà thôi. Ông về đi tôi còn làm việc.

- Đây là công ty tôi đấy.

- Thôi tôi xin. Ông về giùm tôi.

Hắn quay ra cửa, làm cái "sầm" nữa rồi trở về nhà.

.....
.....

Cũng đã một tuần nó làm mặt lạnh với hắn. Hắn dù đã cố

giải thích nhưng ở đâu vẫn về chỗ đấy.

Nó không tối nào ngủ với hắn. Ăn cơm thì cũng ăn cơm trước để tránh mặt hắn và mọi người. Nói chung là chẳng bao giờ để hắn lại gần nữa.

Hắn đã mệt mỏi với cái sự lạnh nhạt đến sợ của nó rồi. Dù muốn nó kết thúc nhưng sự thật vẫn còn quá mờ ảo!

Và điều đó làm một người trong cuộc kia càng vui vẻ hơn...

Đọc tiếp:

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Ơi! Vợ Yêu Chồng Mất Rồi!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Đám cưới của Phong - Huyền

p/s: Chap này có vài cảnh hot nên là tớ không có tả kĩ đâu, sơ sơ thôi không lại bảo bị đục khoét tâm hồn thì chết. Tớ lấy mấy chi tiết đấy trong mấy truyện khác nên có sự giống nhau thì bỏ qua hộ phát. Cảm ơn đã ủng hộ!:v

Phong và Huyền đã tiến triển tình cảm tốt hơn rất nhiều. Và họ đã quyết định thưa việc cưới xin trước cô và hắn bởi vì từ mấy tuần trước tới giờ, hai người này đã...

Vào hôm đầu tiên, Huyền lúc đó trong phòng tắm mà chưa biết phải làm thế nào. Vì sao ư? Vì cô có mang quần áo vào đâu cơ chứ. Hay quấn cái khăn vào giống trong phim? Nhưng mà nó ngắn qua đi mất, chẳng che được hết nửa cặp đùi trắng của cô.

"Thôi mặc kệ, đằng nào Phong cũng đã về đâu, mỗi mình mình trong phòng thì ra lấy quần áo rồi mặc luôn vào chẳng được" - Huyền nghĩ.

Nghĩ thế nào thì làm thế đấy, Huyền đi thẳng ra ngoài...

Oh My God!!! Phong đang ở đây!

Phong về đã được một lúc. Anh muốn làm Huyền giật mình nên mở cửa rất nhẹ nhàng để cửa phát ra tiếng động nhỏ nhất. Thấy phòng tắm đang sáng đèn nên anh nằm trên giường nghỉ ngơi một lát. Ai dè vừa đặt người xuống thì...

- Ớ...ơ...ơ...Anh về từ bao giờ vậy? - Huyền ấp a ấp úng.

- Mới về thôi! - Phong cũng cảm thấy tim mình đập nhanh hơn trước cái hình ảnh này của Huyền.

- Vậy anh đợi em thay quần áo rồi vào tắm còn ăn cơm! Chắc anh đói rồi. - Nói xong Huyền cũng nhanh chân chạy đến tủ quần áo lấy cho mình một bộ quần áo nào đó để nhanh chóng xua tan cái khung cảnh xấu hổ này.

Nhưng...

Phong từ đâu lại có mặt ở ngay sau lưng Huyền rồi ôm chầm lấy cô. Anh tựa đầu vào cổ cô, hít hà những hương thơm mà cô vừa tắm xong.

Như có điện giật, Huyền bất giác run run. Nam nữ ở cùng phòng với nhau lâu như vậy, mà lại là vợ chồng không lâu nữa xảy ra chuyện đó cũng là bình thường nhưng mà liệu có nhanh quá không.

- Anh...anh làm sao thế? Đợi em một tí thôi, thả em ra em còn lấy quần áo. - Huyền giọng có chút hơi sợ sệt.

- Anh đói - Phong chỉ nói ra đúng 2 từ ngắn gọn mà đầy hơi đen tối.

- Thế thì phải để em thay quần áo xong rồi dọn cơm cho anh chứ.

- Anh muốn em làm thức ăn cho anh! - hơi nóng trong hơi thở của anh ngày một dồn dập vào cổ Huyền làm cô càng khẩn trương.

- Anh đùa vui thế. Nhưng mà em không có thích đâu! - Huyền cố gắng cười cười.

Phong thực sự khó chịu lắm rồi. Bây giờ đứng đôi co với cô thì anh chết mất. Nhanh chóng đặt lên môi cô một nụ hôn nồng cháy rồi nhanh tay bế cô lên giường chỉ cách vài bước chân. Huyền cố đẩy Phong ra, giọng nói nhỏ nhỏ:

- Đừng mà. Anh làm em sợ đấy.

- Đừng sợ. Có anh ở đây mà - giọng Phong khàn khàn.

Cả đêm, hai người cũng nhau triền miên trong tiếng gọi của trái tim.

Huyền gơi gợi thì phải nhận nhiệm vụ hả hoạ.

Và nó đã thành công!

Và đồng nghĩa với việc Huyền là của Phong. Chẳng ai chiến hữu được nữa rồi.

Ngay sáng hôm nay, Phong và Huyền đến nhà của cả hai để thưa chuyện. Tất nhiên phụ huynh hai nhà gật đầu hưởng ứng ngay và mê tơi đi chuẩn bị tấp nập. Nhìn thấy cảnh này hai người vui vẻ, hạnh phúc lắm. Họ là của nhau thật dễ dàng.

Hôn lễ được diễn ra ngày sau 2 tuần tiếp theo. Nó được lãnh nhiệm vụ giúp cô dâu thật là lộng lẫy. Mới tờ mờ sáng, Huyền đã bị nó đánh thức đi trang điểm, thay áo cưới. Chiếc áo cưới này được gia đình của Phong mua với cái giá ngất ngưởng vì nó chỉ có vài cái trên thế giới, tất cả các viên đính đá đều làm bằng đá quý hoặc kim cương nhìn rất lộng lẫy. Chiếc váy trắng muốt, ôm gọn vào người Huyền làm cô trở lên xinh đẹp chẳng khác gì thiên thần.

Hôn lễ lúc 9h được bắt đầu.

Trong nhà hàng lỗng lẫy nhất Việt Nam, Phong và Huyền khoát tay nhau tình tứ tiến vào sân khấu. Hai MC trẻ tuổi một nam một nữ lộng lẫy chắc chỉ kém mỗi cô dâu chú rể nhanh chóng dẫn dắt hôn lễ thật chu đáo.

Đầu tiên là mời bố mẹ hai bên lên phát biểu. Chẳng hiểu là mấy phụ huynh tự nghĩ tự viết hay ai viết hộ mà khách khứa cười đau cả bụng. Họ chẳng ngờ là chủ tịch của những công ty nổi tiếng như thế mà lại dễ gần, dễ mến như vậy.

Xong rồi văn nghệ, chúc phúc cho cả hai rồi đến cái màn khoá môi.

Hào hứng nhất là nó. Người ngoài nhìn vào tưởng nó là cô dâu mất. Tự nhiên hai má hồng hồng, hét ầm ĩ cái câu: "Hôn đi. Hôn nhanh. Hôn nhiệt tình vào xem nào" mà mấy khách ở gần hơi hãi.

Tưởng gì chứ cái màn này có gì đâu, chuyện thường xuyên nên hai người làm rất nhanh, gọn, lẹ, đúng ý nó luôn.

Tất cả mọi người ở dưới vỗ tay tạo ra âm thanh thật lớn. Nó nhìn người bạn thân, người chị em của mình hạnh phúc như vậy cũng thật vui. Nó khóc. Nó nhìn lại chính mình, mình thì sao. Thật khổ mà. Dù hôm nay có tỏ ra cố gắng vui như thế nào thì ánh mắt của nó vẫn chứa một nỗi buồn, sự lạnh lùng của nó dù khá khó để nhìn thấy.

- Đi theo anh. Chúng ta cần nói chuyện. - một người con trai kéo nó đi làm nó không kịp trở tay ngã vào lòng anh rồi để anh bế đi...

Hắn kéo nó đến chỗ chuẩn bị của cô dâu chú rể trong nhà

hàng đó.

- Bỏ ra. Anh làm cái quái gì thế? - nó gắt lên.

- Im lặng! - hắn nói đủ cho nó nghe.

Nó mặc kệ, cần gì phải im. Đã thế càng nói. Nó cố vùng tay hắn ra nhưng làm thế thì hắn càng cầm chặt hơn. Đến nơi, nó thấy Mĩ đang đứng ở đó. Hắn kéo nó đến trước mặt Mĩ rồi nói:

- Em giải thích cho Mai hiểu đi Mĩ. - hắn có chút tức giận.

- Giải thích gì cơ chứ? - nó quát hắn.

- Chị...chị Mai ạ! Em...em xin lỗi chị. Chẳng là hôm đó em bị cứa vào tay đau quá nên là mới ôm anh ấy thôi. Em xin lỗi vì đã làm chị hiểu lầm. Chị tha lỗi cho em đi.

-... - nó chẳng nói lên lời.

- Thấy chưa? Anh bảo mà. - hắn thở phào nhẹ nhõm.

Mĩ tức điên lên được. Nếu không phải hôm đó hắn như vậy thì cô cũng chẳng phải làm như thế này...

Hôm đó.

- Anh gọi em ra đây có chuyện gì hả? - Mĩ hớn hở khi Nam gọi cô ra vườn sau nhà.

- Em tại sao làm như vậy? - hắn có chút không hài lòng.

- Làm gì cơ ạ? - Mĩ đáp hồn nhiên.

- Vụ hôm nọ, em ôm anh làm Mai hiểu lầm. Em sao không

giải thích cho cô ấy?

- À...à. Cái vụ đó thì em nghĩ chị ấy không giận nữa chứ. Mới cả anh yên tâm, chị ấy bỏ qua ngay ấy mà. - cô cười trừ.

- Em hãy xin lỗi cô ấy vào ngày mai - ngày cưới của Phong Huyền. Nếu không ta không phải là anh em gì cả.

- Anh à...

- Đừng nói nhiều. Mai đợi em ở chỗ trang điểm cô dâu lúc họ lên bắt đầu đám cưới.

Nói xong hắn đi vào nhà, để lại Tuyết vẫn đứng ở đó.

"Chết rồi. Bực mình mà. Sao lại phải xin lỗi cô ta chứ? Nhưng không xin lỗi thì kế hoạch của mình sẽ ra sao?" - Mĩ thầm nghĩ mà lòng ấm ức.

Hiện tại.

- Tôi cần ra ngoài để chúc phúc cho Huyền và Phong. - nó quay mặt đi rồi cất bước.

- Để anh cùng em ra. - hắn chạy theo.

"Để rồi xem. Sau này cô sẽ có thể thế nào? Tôi chưa có tha cho cô đâu - đồ yêu tinh" - Mĩ thầm chửi.

- Khó đấy chị yêu. Dù chị có làm gì đi nữa thì phải qua nhiều người đánh giá đấy - giọng Tuyết vang lên sau cánh cửa của một căn phòng khác.

Hắn và nó đi ra ngoài. Ở đây đang rất náo nhiệt, những lời chúc phúc cho đôi bạn trẻ ở khắp mọi nơi.

- Khoát tay anh nhanh. Bố mẹ anh với em kìa. - hắn mở lời.

- Không thích.

- Thế em có thích bây giờ làm cô dâu chú rể luôn không?

- Rồi thì khoát. Lắm chuyện. Nhưng nên nhớ là tôi tha thứ nhanh cho anh vậy đâu dù sự thật đã phơi bày nhá.

- Sao lại thế chứ?

- Không nói. Tự biết tự sửa. - giọng nó thích thú.

- Trẻ con - hắn mắng yêu rồi đưa tay lên nhéo mũi nó.

- Đáng ghét. - nó cười - nụ cười mà hắn luôn chờ mong.

Cả hai tiến vào, trái tim mỗi người đều có sự nhẹ nhõm, vui vẻ hơn...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Ơi! Vợ Yêu Chồng Mất Rồi!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14-1

Đọc tiếp: Đừng mơ tôi tha thứ nhanh như vậy (2)

Hắn kéo nó đến chỗ chuẩn bị của cô dâu chú rể trong nhà hàng đó.

- Bỏ ra. Anh làm cái quái gì thế? - nó gắt lên.

- Im lặng! - hắn nói đủ cho nó nghe.

Nó mặc kệ, cần gì phải im. Đã thế càng nói. Nó cố vùng tay hắn ra nhưng làm thế thì hắn càng cầm chặt hơn. Đến nơi, nó thấy Mĩ đang đứng ở đó. Hắn kéo nó đến trước mặt Mĩ rồi nói:

- Em giải thích cho Mai hiểu đi Mĩ. - hắn có chút tức giận.

- Giải thích gì cơ chứ? - nó quát hắn.

- Chị...chị Mai ạ! Em...em xin lỗi chị. Chẳng là hôm đó em bị cứa vào tay đau quá nên là mới ôm anh ấy thôi. Em xin lỗi vì đã làm chị hiểu lầm. Chị tha lỗi cho em đi.

-... - nó chẳng nói lên lời.

- Thấy chưa? Anh bảo mà. - hắn thở phào nhẹ nhõm.

Mĩ tức điên lên được. Nếu không phải hôm đó hắn như vậy thì cô cũng chẳng phải làm như thế này...

Hôm đó.

- Anh gọi em ra đây có chuyện gì hả? - Mĩ hớn hở khi Nam gọi cô ra vườn sau nhà.

- Em tại sao làm như vậy? - hắn có chút không hài lòng.

- Làm gì cơ ạ? - Mĩ đáp hồn nhiên.

- Vụ hôm nọ, em ôm anh làm Mai hiểu lầm. Em sao không giải thích cho cô ấy?

- À...à. Cái vụ đó thì em nghĩ chị ấy không giận nữa chứ. Mới cả anh yên tâm, chị ấy bỏ qua ngay ấy mà. - cô cười trừ.

- Em hãy xin lỗi cô ấy vào ngày mai - ngày cưới của Phong Huyền. Nếu không ta không phải là anh em gì cả.

- Anh à...

- Đừng nói nhiều. Mai đợi em ở chỗ trang điểm cô dâu lúc họ lên bắt đầu đám cưới.

Nói xong hắn đi vào nhà, để lại Tuyết vẫn đứng ở đó.

"Chết rồi. Bực mình mà. Sao lại phải xin lỗi cô ta chứ? Nhưng không xin lỗi thì kế hoạch của mình sẽ ra sao?" - Mĩ thầm nghĩ mà lòng ấm ức.

Hiện tại.

- Tôi cần ra ngoài để chúc phúc cho Huyền và Phong. - nó quay mặt đi rồi cất bước.

- Để anh cùng em ra. - hắn chạy theo.

"Để rồi xem. Sau này cô sẽ có thể thế nào? Tôi chưa có tha cho cô đâu - đồ yêu tinh" - Mĩ thầm chửi.

- Khó đấy chị yêu. Dù chị có làm gì đi nữa thì phải qua nhiều người đánh giá đấy - giọng Tuyết vang lên sau cánh cửa của một căn phòng khác.

Hắn và nó đi ra ngoài. Ở đây đang rất náo nhiệt, những lời chúc phúc cho đôi bạn trẻ ở khắp mọi nơi.

- Khoát tay anh nhanh. Bố mẹ anh với em kìa. - hắn mở lời.

- Không thích.

- Thế em có thích bây giờ làm cô dâu chú rể luôn không?

- Rồi thì khoát. Lắm chuyện. Nhưng nên nhớ là tôi tha thứ nhanh cho anh vậy đâu dù sự thật đã phơi bày nhá.

- Sao lại thế chứ?

- Không nói. Tự biết tự sửa. - giọng nó thích thú.

- Trẻ con - hắn mắng yêu rồi đưa tay lên nhéo mũi nó.

- Đáng ghét. - nó cười - nụ cười mà hắn luôn chờ mong.

Cả hai tiến vào, trái tim mỗi người đều có sự nhẹ nhõm, vui vẻ hơn...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Ơi! Vợ Yêu Chồng Mất Rồi!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14-2

Sau hôm đám cưới, phụ huynh hai nhà quyết định cho Huyền và Phong đi hưởng tuần trăng mật. Dù hai người đã năn nỉ hết lời rằng không cần và Phong còn có công việc của mình nhưng họ đều không đồng ý vì cái lí do đơn giản: cần cháu sớm. Cả hai đều bó tay và cùng nhau đến Pháp - nơi lãng mạng nhất thế giới chứ chả đùa.

Trong căn biện thự chỉ còn hắn, nó, Mĩ và Tuyết. Lạnh lẽo!

Mĩ hằng ngày nhốt mình trong phòng. Một phần vì muốn đóng vở kịch "Đang ăn năn hối lỗi vì chuyện lần trước", một phần quan trọng hơn cả là muốn tìm kế sách làm sao để trả thù nó và đến với hắn được.

Và...đã tìm được kế sách. Không tệ!

Hôm đó, hắn và nó đến nhà bố mẹ hắn chơi vì họ muốn ăn cơm, trò chuyện với con dâu của mình. Tuyết thì lon ton chạy theo hắn với nó vì muốn thăm bác của mình - người mà cô coi là bố mẹ nuôi.

Nhân lúc đó, Mĩ thay quần áo, bắt taxi đến một căn nhà nhỏ.

Nhà của Hoàng Thu Anh - một nơi có thể nói là "bệnh viện thu nhỏ".

Hoàng Thu Anh là bạn thân của Tuyết. Họ rất giống nhau, hiền lành, tốt bụng và rất hiểu nhau. Cô biết Tuyết có người chị tên Mĩ nhưng lại không hề ưa. Và cô và Tuyết biết một bí mật động trời của bố mẹ hai người này nhưng dấu kín vì muốn Mĩ được hạnh phúc bên gia đình của mình.

- Ôi! Thu Anh. Tớ rất nhớ cậu! - Mĩ đến ôm lấy Thu Anh.

Đúng đấy, bạn không nhầm. Mĩ đến đóng giả Tuyết.

- Tuyết phải không? Tớ cũng rất nhớ cậu đó. - Thu Anh cười vui vẻ đáp lại, ôm trầm lấy "Tuyết". Cô không hề quan tâm đây là ai vì thường ngày chẳng có chuyện gì mà Mĩ lại đến gặp mình cả.

- Chả tớ thì ai. Cậu định cho tớ đứng ở hành lang thế này à? - Mĩ đóng kịch như thật.

- Ờ ờ. Quên nhá. Cậu vào phòng tớ này, bọn mình con tâm sự chứ. - Thu Anh vui vẻ mời bạn vào phòng.

- Này. Dạo này tớ thấy cậu vui vẻ ra nhiều nha. Mĩ với cậu hiểu và hoà thuận rồi à? Mĩ còn bắt nạn cậu không?

- Không hề. Chị ta đối xử tốt với tớ lắm. Tớ bắt nạn chị ta còn chả kịp. - Mĩ cười cười. Tự mình khen mình, cũng phải thôi.

- Thế cơ à? Thế tốt quá còn gì? Cậu ta chưa biết chuyện kia chứ? - Thu Anh hồ hởi đáp lời nhưng có chút ngập ngừng.

- Tốt cái gì cơ chứ. Chị ta làm thế chỉ tổ làm gia đình tớ yêu quý chị ta mà thôi. Mà chuyện kia là chuyện gì vậy?

- Cậu...- Cô không tin kia là Tuyết bạn thân của mình. Sao lại có chút giống Mĩ như vậy? Nhưng mà...

- Mà cậu sao lại hỏi tớ chuyện đó là chuyện gì chứ? Giữa hai cậu chẳng phải chỉ có chuyện đó thôi hay sao? - cô không vui vẻ nữa mà là sự nghi ngờ.

- Tớ chẳng nhớ gì cả. Giữa tớ là chị tớ có rất nhiều chuyện,

mà nhiều chuyện đặc biệt kinh lên được. Cậu gợi ý đi xem nào. - Mĩ có chút khẩn trương và tò mò nhưng vẫn giữ cho giọng của mình bình thường.

- Chuyện giữa mẹ của hai cậu và bố của hai cậu đó... - Thu Anh lên tiếng.

- Chuyện đó làm sao cơ? - Mĩ không dấu nổi sự tò mò. Bố mẹ của hai cô làm sao kia chứ.

- Tớ thấy cậu có chút giống Mĩ đấy! Chuyện đó cậu không nhớ thật hay sao? - Thu Anh càng nghi ngờ hơn.

Mĩ có chút giật mình. Bây giờ đã nói dối thì nói dối cho trót vậy.

- Xin lỗi cậu nhưng...một lần ở bên kia du học, tớ bị tai nạn ở phần đầu nên có chút mất trí nhớ nhẹ, bây giờ còn đang hồi phục. Sợ cậu lo nên tớ không có nói. Bây giờ cậu có thể yên tâm kể cho tớ lại để tớ nhớ rồi chứ.

- Thật sao? Sao cậu không nói cho tớ? Hay để tớ khám cho.

- Thôi...thôi. Không cần đầu, tớ chỉ cần cậu nói ngay cho tớ thôi.

- Được rồi. Vậy cậu nghe rồi xem có nhớ không nhé.

Nghe thấy vậy, Thu Anh có chút yên tâm. Cô bắt đầu kể:

" Ngày xưa, mẹ hai cậu rất xinh đẹp và trẻ trung nên rất nhiều người con trai để ý đến. Trong đó có hai anh em sinh đôi yêu mẹ cậu say đắm và mẹ cậu cũng vậy. Nhưng quyết định chỉ có thể là một người, và mẹ cậu đã chọn người anh. Người em rất buồn nên đã giam mình trong phòng một thời gian. Sau đó, người anh lại đi yêu người khác khi mẹ cậu đã

giao bản thân mình cho hắn. Mẹ cậu rất đau buồn. Thấy thế, người em luôn bên cạnh, yêu thương mẹ cậu. Rồi mẹ cậu cùng người em... Khi về gia đình người em đó, bố mẹ anh không đồng ý nên mẹ cậu phải chia tay. Được khoảng 1 tháng, mẹ cậu phát hiện mình có thai.rồi lặng lẽ sinh ra hai cậu. Hai cậu nhìn giống sinh đôi nhưng thực ra cậu là con của người em, Mĩ là người con của người anh. Người em lúc đó đã đi ra nước ngoài, tìm được người yêu thực sự của mình. Còn người anh thì cũng lấy một cô vợ trẻ đẹp, ngoan hiền. Và người anh không ai khác, chính là bố của Mai - chị dâu cậu đó. " (Cái chỗ này tớ nghĩ ra vớ vẩn nên có phần tưởng tượng. Các bạn bỏ quá cho)

Cái gì, mình là con của Vương Chấn Minh sao? Là...là chị của Mai sao?

Không, không thể nào. Sao lại thế được cơ chứ?

- Tuyết, Tuyết. Cậu nhớ lại được gì sao?

- Ừ...ừ. Tớ...tớ đã nhớ lại. Tớ mệt quá, tớ phải về trước. Chào cậu. - Mĩ đi nhanh ra cửa rồi bắt taxi trở về nhà.

Mĩ đã nghĩ ra một kế sách hay như vậy mà bây giờ...

Nhưng kế sách này còn hay hơn! Có lẽ ông trời thương cô thật rồi.

Vương Thu Mai - Em gái yêu quý của chị. Điều này tuyệt vời lắm em ạ. Chị sẽ càng cướp Nam về tay chị nhanh chóng hơn mà thôi.

Và lại, bây giờ cô không mang họ Trương nữa mà là họ Vương. Lấy tên gì hay một chút chứ nhỉ.

Vương Ngọc Mĩ!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Ơi! Vợ Yêu Chồng Mất Rồi!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Hôm sau, buổi sáng Mĩ dậy thật sớm.Cô đến nhà của nó để gặp bố "của mình".

Đứng trước cánh cổng của căn nhà biệt thự ở ngoại ô, Mĩ quan sát và suy nghĩ. Nhà ở nơi này vừa yên tĩnh vừa bình yên nên tốn rất nhiều tiền.

Cô nhếch mép cười. Nhanh bước chân tiến vào cánh cửa.

"Cô gái, cô tìm ai?" - vị quản gia bước ra cúi đầu chào hỏi.

"Chào bác. Cháu muốn tìm ông Vương. Ông ấy liệu đã dậy và có thể gặp tôi?" - Mĩ đáp lời.

"Vậy cô đợi ở đây để tôi lên thông báo. Xin hỏi tên của cô là?."

"Cứ gọi tôi là Mĩ. Mong bác nhanh cho."

Nghe vậy, vị quản gia lên thẳng phòng của bố nó.

Một lúc sau, vị quản gia mời Mĩ vào nhà, lên phòng của ông.

"Cốc! Cốc! Cốc" - Mĩ gõ cửa.

"Mời vào" - ông Vương lên tiếng.

Mĩ mở cửa ra. Người đàn ông này là bố cô sao? Ông ta có vẻ đã ngoài 50 rồi vậy mà vẫn cắm cúi làm việc mà không nghỉ ngơi. Quả là người của nhà họ Vương.

"Bác khoẻ chứ? Bác Vương? Hay cháu nên gọi bác là bố nhỉ? Vậy mới đúng chứ, bố yêu nhỉ!" - Mĩ nhếch môi.

Nghe thấy Mĩ gọi mình là bố, ông Vương mới ngẩng đầu lên.

"Cô là ai? Sao lại gọi tôi là bố?" - ông tự nhiên cảm thấy có chút không lành ở người con gái này.

"Haha. Bố ơi, bố gian díu với mẹ của con mà sao quên nhanh thế? Con là con gái của bố đây mà. Chẹp. Một trong những người nổi tiếng trong giới tài chính thì bộ óc luôn phải sáng suốt và minh mẫn, sao bố lại có vẻ ngược lại như vậy nhỉ?" - cô cười mỉa.

Ông Vương sửng sốt. Bà ấy...bà ấy đã sinh ra đứa con gái này cho ông sao? Sao ông không biết chứ?

"Giờ bố tính sao? Việc này cũng dễ mà sao bố có vẻ lúng túng thế? Con giúp bố cho. Bây giờ tốt nhất là bố nhận con làm con của bố đi thôi. Không thì...hậu quả bố biết mà" - cô giả vờ đăm chiêu.

"Cô...cô. Uy hiếp tôi sao?" - ông Vương lắp bắp lên tiếng.

"Ấy chết, bố nói thế mà được sao? Con gái uy hiếp bố á? Bố nói ra ngoài người ta cười cho đấy."

"À! Con cho bố nội trong ngày hôm nay giải quyết đi nhá. Không là con làm hộ đấy. Mà con làm hộ thì nó không có được thành công bằng bố đâu. Cẩn thận thất bại mất!

Nói xong, cô đóng sầm cửa lại rồi ra khỏi ngôi nhà. Cô lại nhếch mép lên mà nói một câu lạnh giá cảnh cáo...

"Mới có bắt đầu thôi. Đã xong đâu. Từ từ chúng ta cùng chơi. Nó rất vui kia mà"...

Ông Vương ngồi trong phòng mà tâm trạng dối bời. Phải làm sao đây?

Cuối cùng, quyết định của ông là phải phơi bày sự thật này.

Tối đến, ông họp đầy đủ đại gia đình lại.

Và tất nhiên, nhân vật chính phải đến chứ!

Mĩ ngồi bên cạnh ông Vương mà trong lòng cười rạng rỡ. Cô biết ông không thể làm được gì ngoài làm theo lời của cô.

"Ba à! Ba gọi toàn bộ chúng con đến làm gì vậy? Ba còn mời cả Mĩ đến nữa. Có gì quan trong lắm sao?" - nó lên tiếng. Rất lâu rồi bố cô không có họp cả gia đình như thế này. Mà họp như thế này thì chỉ có chuyện gì đó cực kì quan trọng thôi.

"Đúng đó ba. May là bọn con vừa đi tuần trăng mật về. Ba nói đi ba" - Huyền cũng rất sốt sắng.

Ông Vương ánh mặt đượm buồn. Ông từ từ giải thích.

"Hôm nay bố muốn với cả nhà một chuyện. Đó là..." - ông ngập ngừng.

"Đó là tôi là con của ông Vương đây. Là chị của Mai đó, em gái. Mọi người hiểu chứ? Nói rõ hơn nhé, tôi không mang họ Trương mà là họ Vương. Tên thật của tôi là Vương Ngọc Mĩ" - Mĩ bồn chồn. Ông Vương cứ ngập ngừng thế này thì khiến cô khó chịu. Vì vậy cô lên tiếng trước.

Cả nhà sửng sốt như ông Vương khi nghe sự thật này. Đặc biệt là hắn...

"Ba đùa con." - nó cười giả lả -" Mĩ là chị của con ư? Vậy sao bây giờ ba mới nói chứ?"- nó sắp khóc rồi.

"Tôi với cô chỉ là chị em cùng cha khác mẹ mà thôi" - Mĩ nhếch môi. Sau đó cô kể lại toàn bộ sự việc mà cô nghe được từ Thu Anh.

Nó nghe xong thì chạy ra khỏi nhà. Những giọt nước mắt mặn chát nóng hổi rơi hai bên má.

Hắn thấy nó như vậy liền đuổi theo rồi đưa nó về nhà.

Huyền nghe thấy thì cũng khóc nhưng trước khi ra khỏi nhà có nói một câu vô cùng tàn nhẫn với ông Vương: "Ba thật tồi tệ"

Thực ra, Huyền với Phong đã có đứa con ở trong bụng. Ngày hôm nay, nhân lúc có mọi người họp mặt đầy đủ, cô định thông báo tin vui này. Nhưng tất cả lại hoàn toàn ngược lại.

Phong rất lo lắng. Đây là một cú sốc lớn với Huyền, có thể ảnh hưởng tới con của anh. Vậy nên anh đưa Huyền về nhà, an ủi cô. Cô gắng cười để anh vui nhưng ánh mắt cô lại phản bội cô.

Mệt mỏi.

Tất cả những người còn lại cũng ra về. Chỉ còn Mĩ với ông Vương.

"Này ba! Ba có thấy rằng ba rất ghét con không?" - Mĩ mở lời.

"..." - ông Vương không lên tiếng.

"Bây giờ con cũng là con ba. Vậy một trong hai người Phong và Nam sẽ phải là vị hôn thê của con nữa chứ. Huyền và Phong đã kết hôn, vậy chỉ còn Nam. Con có quyền làm vợ anh ấy mà, phải chứ ba?"

"Mày muốn gì nữa?" - ông Vương không nhìn Mĩ mà lên tiếng.

"Làm vợ của anh Nam." - cô không vòng vo.

"Nhưng nó đồng ý lấy Mai làm vợ chứ không phải mày"

Mĩ cười lớn rồi nói:

"Nhưng họ chưa có cưới nhau. Chỉ có trong thời gian tìm hiểu. Ba thấy đó. Con vẫn có thể" - Mĩ đáp lại.

"Ba phải đáp ứng nhu cầu này. Nó hoàn toàn hợp pháp" - Mĩ nhìn thẳng vào mắt ông Vương làm ông thêm khó xử.

Tại sao ông lại có đứa con như thế này.

Nghiệp chướng! Nghiệp chướng!

" Được. Tao đồng ý với mày. Đã được chưa?"

"Cám ơn ba. Còn bây giờ, ba có thể ra đi được rồi." - Mĩ lôi ra một con dao, đâm thẳng vào bụng ông Vương.

Ông Vương hoảng hốt. Vì đâm quá sâu nên một lúc sau ông lịm đi.

Mĩ cười lạnh. Đã xong. Cô chạy vào bếp, pha một cốc cà phê

nóng.

Pha xong, cô đứng trước cửa bếp mà hét to:

"Người đâu, người đâu. Ba tôi bị làm sao kia?"

Mọi người hầu và cả mẹ của nó dù đang rất giận ba nó nhưng vẫn chạy xuống.

Trước mặt họ là người ông Vương đầy máu.

Mĩ giả vờ ngạc nhiên không nói lên lời. Cô còn thả tay làm cốc cà phê bắn tứ tung. Chạy đến bên ông Vương, lay ông như một người con thật sự.

Còn trong lòng thì cười vui vẻ.

Tất cả bắt đầu rồi. Một người ra đi. Còn lại chúng ta thôi.

Ba người, em gái ạ...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Ơi! Vợ Yêu Chồng Mất Rồi!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 16

Mĩ giả vờ hoảng hốt, cầm máy điện thoại run run. Bấm nhanh số của nó, Mĩ thút thít khóc.

Hắn dỗ mãi nó mới ngủ. Thế mà bây giờ cái điện thoại chết dẫm này lại réo liên tục làm nó tỉnh. Thật là...Ai vô duyên hết chỗ nói.

Hắn cầm máy nó định tắt đi, nhưng nhìn thấy tên "Mĩ" thì hơi khực lại. Sao Mĩ lại gọi? Thôi kệ, để nó ngủ đã.

"Anh à! Đưa máy cho em đi!" - nó đã tỉnh giấc. Khi máy có tiếng đã làm nó tỉnh hẳn rồi.

"Em ngủ đi! Chắc không có việc gì đâu." - hắn vẫn cố dỗ nó ngủ.

"Đưa em đi anh! Xin anh đấy!" - mắt nó hoe dần.

Hắn thấy vậy liền bất lực. Thôi, đưa cho nó, không tí khóc thì khổ.

"Alô! Chị gọi em có việc gì sao?" - nó có chút bất an.

"Hu...hu...Mai...Mai à...Ba...Ba...Hu...hu" - Mĩ cứ khóc mãi.

" Ba...Ba làm sao hả chị? Chị nói cho em đi chị!"

"Ba...ba...tự tử...rồi. Ba...đi rồi...Ba ơi..." - Mĩ cố khóc thật to.

"Bộp"

Ba...Ba tự tử? Ba đi rồi?

Không! Không thể nào! Ba không làm thế đâu! Ba yêu nó cơ mà! Không thể, không thể!

"Anh ơi! Ba bỏ em rồi. Ba sao lại bỏ em hả anh?" - nó khóc ầm lên.

"Em nói cái gì vậy? Ba làm sao?" - hắn lo lắng.

"Em phải đi gọi Huyền. Đúng rồi, gọi Huyền." - nó khóc. Ngay sau đó chạy sang phòng Huyền.

"Huyền ơi! Phong ơi! Mở cửa...đi! Mở...cửa đi mà! - nó đập cửa liên hồi phòng Huyền Phong.

Hai người này cũng mới ngủ, bị nó đánh thức nên nhanh chóng ra mở cửa.

"Sao vậy Mai? Muộn rồi, em gọi có việc gì?" - Phong mở cửa.

Nó chạy đến bên Huyền, ôm trầm lấy cô.

"Huyền à...Ba...ba tự tử...ba đi rồi..."

Huyền đơ người. Chuyện này là thật sao?

Một lúc sau, chiếc xe màu đen đi với tốc độ ghê người dừng trước ngôi nhà ở vùng ngoại ô kia.

Nó và hắn chạy nhanh vào trước. Huyền và Phong chậm hơn, vì Huyền đang có thai, không thể chạy nhanh được.

Và trước mắt họ và người đàn ông chùm chiếc khăn màu trắng lên người.

Hai bên là cảnh sát và bác sĩ cúi đầu người đó...

Không ai khác chính là bố của nó và Huyền - ông Vương!

Nó khóc, chạy đến bên ông nhưng hắn và cảnh sát cản lại vì cần phải điều tra.

Huyền thì ngất làm Phong rất lo.

Gì chứ? Phụ nữ mang thai khi gặp những điều sốc như thế này thì rất nguy hiểm. Nó ảnh hưởng đến cả bà mẹ và thai nhi chứ chả đùa.

"Bác sĩ đâu? Vợ tôi ngất rồi! Xem giúp vợ tôi đi! Cô ấy đang có thai, có thai đó!" - Phong hét lên. Anh lo lắng lắm rồi.

Các bác sĩ nghe thấy vậy liền chạy đến xem cho Huyền.

Thật là...gia đình này khổ thật đấy. Bố mất, mẹ vừa ngất, bây giờ đến lượt con.

"Không sao đâu! Cô ấy cần nghỉ ngơi. Nhưng đừng để cô ấy sốc như thế này một lần nào nữa,nếu không...thai nhi khó giữ" - vị bác sĩ sau khi khám xong liền giải thích.

"Cám ơn!" - Phong thở phào nhẹ nhõm.

Anh bế Huyền vào phòng cho cô nghỉ ngơi. Cô đã quá mệt rồi.

Ba tiếng sau.

Huyền mơ một giấc mơ kì lạ. Cô gặp bố, bố bảo:

"Con gái, bố xin lỗi! Bố là người bố tồi tệ, con nói rất đúng. Nhưng bố rất yêu con, cả cái Mai nữa, yêu cả người cháu chưa ra đời của bố trong bụng con. Bố không hề muốn rời xa các con một chút nào, nhưng bố phải chịu phạt con ạ! Sống khoẻ, con yêu nhé!"

"Bố ở đây với con đi bố! Con cũng rất yêu bố mà" - Huyền khóc.

"Xin lỗi con, để bố đi. Tạm biệt con, bố sẽ theo con mãi nhé." - ông Vương xa dần.

"Này này. Mày làm sao vậy cả Huyền?" - nó lay lay tay Huyền.

Huyền tỉnh giấc. Cô sao lại ở đây cơ chứ?

"Sao tao lại ở đây?"

"Thì mày bị ngất đó" - nó giải thích.

"Tao ngất? Vậy con...con tao không sao chứ?" - Huyền khóc dần, nói hơi to làm Phong từ bên ngoài nghe thấy liền chạy vào.

"Em tỉnh rồi sao?"

"Anh...anh à! Con...con chúng ta không sao chứ?" - những giọt nước mắt bắt đầu rơi.

"Con không sao, em đừng khóc, con sợ đấy!" - Phong ôm cô vào lòng.

Nó buồn quá. Tội nghiệp Huyền, có thai mà như thế này. Chắc nó đau khổ lắm. Mình mà như vậy chắc không sống

nói.

"Đừng khóc. Anh yêu em. Em khóc anh đau lắm." - hắn từ đâu vùi đầu vào tóc nó, nói thì thầm bên tai cho nó nghe.

Hôm sau, đúng như nó đoán, các trang báo liền đăng tin bố nó mất. Những cái tiêu đề quả thật rất khó nghe như "Ông Vương - chủ tịch tập đoàn họ Vương tự tử vì xấu hổ" hay "Chủ tịch tập đoàn họ Vương tự tử vì sợ mất mặt với mọi người",v...v...

Đám tang bố nó vẫn diễn ra.

Huyền và nó ngồi ôm tấm ảnh của bố, rơi những giọt nước mắt mặt chát.

Mẹ nó - vợ ông Vương đã tỉnh nhưng cứ thẫn thờ.

Chỉ có một người vui...

Đám tang thật lạnh lẽo...

Đọc tiếp:

p/s: Tớ là tớ rất bực mình nhá!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Ơi! Vợ Yêu Chồng Mất Rồi!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 17

Sau một tuần từ ngày đám tang của ông Vương diễn ra, tất cả còn chưa lắng xuống được toàn bộ. Đáng ra là còn "nổi" ghê lắm nhưng hắn và Phong đã làm mọi cách để được như bây giờ. Huyền thì được Phong đưa đến vùng ngoại ô khác để nghỉ ngơi. Phong còn tuyên bố rằng lúc nào mẹ tròn con vuông anh mới cho quay về đây.

Sáng sớm hôm nay, nó như thường lệ, dậy thật sớm, nấu bữa ăn sáng cho bà Vương. Sau buổi tối hôm đó, bà Vương chẳng nói một lời làm cả nhà cứ lo lắng sốt vó lên.

"Cộc cốc!" - mẹ ơi, con mang thức ăn cho mẹ này.

Thông báo với người bên trong xong, nó đẩy cửa vào.

"Mẹ ăn..." - hai chữ "cho nóng" chưa kịp thốt lên thì nó ngỡ ngàng.

Mẹ đâu? Mẹ đang ở đâu?

Nhanh tay đặt bát cháo vừa nấu lên bàn, nó chạy khắp phòng nhưng không thấy. Nó lại chạy tìm các phòng trong nhà.

Kết quả là mẹ không còn ở trong ngôi nhà này!

Lúc đi xuống phòng khách, nó chợt thấy có một cái máy ghi âm giọng nói.

Lẽ nào...

Bật chiếc máy lên, tiếng bà Vương lập tức truyền đến tai nó.

"Con yêu, mẹ xin lỗi vì tất cả! Mẹ biết mẹ ra đi như thế này có lẽ sẽ làm con lo lắng. Nhưng mẹ không còn cách khác. Con hãy tự đứng lên bằng đôi chân của mình. Con trong suốt thời gian ở nước ngoài sống như thế nào mẹ đều biết. Con muốn tỏ ra ngoan hiền như thế này chỉ làm mẹ vui lòng thôi. Hãy trở về với con người thật của con và giữ lấy tình yêu của mình. Mẹ luôn ủng hộ con.

Đừng tìm mẹ. Lúc nào mẹ thấy ổn mẹ sẽ trở về!

Yêu con!"

"Mẹ ơi, mẹ!" - nước mặt nó rơi đầy mặt rồi.

Chiều về, hắn thấy nhà sáng bừng, nó thì đang nấu cơm trong bếp.

Ôm lấy nó từ đằng sau mà giọng than thở:

"Mệt quá đi mất! Về đến nhà ngửi thấy mùi thức ăn của vợ nấu thì đúng là tuyệt vời hết cho nói. Sao em ác thế hả? Định đầu độc anh hay sao?"

"Có bắt ăn đâu. Không ăn đây được ăn càng nhiều!" - nó cười nhẹ, xoay đầu thơm vào má hắn một cái phớt nhẹ.

Hắn sửng sốt. Nó thơm vào má hắn sao? Sao hôm nay nó lạ quá? Thể nào trời rét lại còn mưa lâm thâm.

"Nếu anh thích, mỗi ngày anh về em sẽ làm thế." - giọng nói ngọt ngọt của nó làm hắn xao xuyên.

"Không thích." - hắn dở trò trẻ con.

"Không thích càng tốt." - nó dỗi.

" Mà thích ở đây cơ" - hắn chỉ vào môi mình rồi kéo nó, đặt đôi môi nóng bỏng của mình lên môi nó.

Hai cánh môi của nó tự động mở ra, để hắn tự mình quấy đảo chiếc lưỡi vừa thử nước canh của mình.

"Ngọt thật đấy. Em nấu cái gì ấy?"

"Canh rau diền!" - nó đáp tỉnh bơ.

Mặt hắn nghiệt ra. Cái canh hắn ghét cay ghét đắng.

"Haha. Anh con nít ghê cơ. Canh xương của tôi đó ông. Anh ghét rau diền ai chẳng biết, bây giờ nấu để anh bắt đền em à?"

"Á à! Dạo này hư nhá, dám trêu anh à. Để xem anh xử em thế nào"

Hắn cù nó một trận làm nó cười ra nước mắt. Cuối cùng cũng được tha, may quá đi mất. Không thì nó lên bệnh viện luôn mất.

Ăn xong, hai người đó liền ra ghế sôpa xem tivi. Hắn còn ôm nó để nó dựa vào ngực nhìn tình cảm ghê cơ.

Nhưng đang xem phim hay, tiếng chuông cửa reo lên. Hắn ra mở cửa.

Là Mĩ!

"Không định để em vào nhà sao?" - Mĩ cười rạng rỡ.

"Mời vào. Trời đang mưa đấy, vào nhanh không ướt." - hắn cười trả lại nhưng chỉ là xã giao.

Mĩ lại cho rằng đấy là vì hắn đang mong cô đến.

Cô nhanh chóng vào trong nhà, tiến thẳng vào trong phòng khách.

"Chị đến chơi. Vào đây ngồi đi chị." - nó mời Mĩ vào nhà nhưng mặt không có cười.

"Nam vào đây ngồi đi. Hôm nay em đến có việc muốn nói." - giọng Mĩ quyến rũ, gọi hắn lại chứ không mảy may để ý tới nó.

Nó không giận, cũng chẳng nói gì vì đâu có cần phải để ý chứ.

"Vâng, em vào đây. Chị đừng xưng em, hãy xưng chị." - hắn đóng cửa xong, liền đến bên nó ngồi, nắm chặt tay nó.

Mĩ tức điên lên. Nhưng thôi, nhịn xuống. Cẩn thận hỏng việc.

"Hôm đây em đến đây là muốn thông báo một việc. Hãy cũng có thể nói là di chúc bố dành cho em, chồng ạ"

"Ấy chết, sao chị lại gọi chồng em là chồng chứ" - nó cười mỉm, chứa đựng sự tò mò.

"Vì bố cho phép chị lấy Nam nếu anh ấy đồng ý lấy chị, em gái ạ! Phong có Huyền rồi nên chỉ còn Nam. Và bây giờ anh chưa được phép quyết định, mà anh phải sống cùng chị đúng số tháng em được ở bên anh ấy. 3 tháng đấy!"

"Tôi không muốn. Tôi chỉ yêu Mai thôi." - hắn không đồng ý.

"Tôi có quyền. Anh không cản được đâu!" - Mĩ nhếch mép cười.

"Còn em, em gái. Em sẽ làm theo lời bố chứ." - Mĩ liếc mắt sang nó, tặng cho nó một ánh nhìn chứa đựng nhiều nguy hiểm...

Đọc tiếp:

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Ơi! Vợ Yêu Chồng Mất Rồi!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Đó là di nguyện của bố, nó không thể làm khác là đồng ý.

Tất nhiên, Mĩ mở cờ trong bụng. Kiểu này không có hắn mới là lạ.

"Nhưng em có quyền được gặp Mai chứ. Lúc chúng em ở cạnh nhau, chị cũng sống cùng kia mà." - hắn rất khó chịu. Không có nó hắn thấy rất buồn.

"Anh nói thế là có ý gì?" - Mặt Mĩ không còn nét sung sướng mà là đen lại rồi.

"Không hiểu sao?" - hắn nhìn thẳng vào mắt Mĩ.

Mĩ cứng họng. Hắn...sao hắn có thẻ nói với cô như vậy?

"Thôi được. Nhưng chỉ 1 tuần một lần, không có thể nhiều hơn." - Mĩ đành xuống giọng không thì nhỡ hắn đổi ý thì chết dở.

"Tuỳ cô. Hôm nay tính là một ngày. Và hôm nay cô tạm sống ở đây buổi tối hôm nay. Mai! Về phòng." - hắn thờ ơ rồi kéo tay nó đi.

Cũng được thôi. Mất đi một ngày trọn vẹn cũng được, không phải lo!

Hắn nhanh kéo nó vào phòng, nó chỉ có thể nhìn hắn mà cảm thấy như sắp có gì đó rời xa bản thân.

"Anh có đi hắn đâu mà nhìn em như là chia tay với anh ấy." -

hắn véo mũi nó, cười trấn an. Còn thực ra trong lòng, anh cũng chẳng hơn nó được bao nhiêu.

"Mộng hả người? Người theo chị tôi tôi càng vui. Đỡ phải thực hiện cái điều chiều nay người mới "ban" cho, đỡ có người làm phiền, xong lại còn đỡ nấu nhiều cơm. Tốn hết cả gạo." - nó hờn dỗi. Nhưng đôi mắt của nó đã đỏ hoe như sắp khóc.

Hắn như nhìn thấy được tâm trạng của nó, nhẹ nhàng ôm nó vào lòng mà dỗ dành như dỗ em gái.

"Sao anh cứ đối xử tốt với em như vậy? Em càng không muốn cho anh đi." - từng giọt nước mặt nó lặng rơi trên vai hắn.

"Ngu ngốc mà. Đã là vợ anh thì tốt nhất là nghe lời anh."

"Em luôn nghe lời anh còn gì."

"Bây giờ anh muốn em đáp ứng anh một điều thôi. Mai em cũng về nhà rồi."

"Được. Anh nói đi." - nó nín khóc rồi.

Hắn ngập ngừng, nhìn thằng vào mắt nó. Thường thường những người bị nhìn như vậy sẽ hồi hộp nhưng nó thì cứ nghiêng nghiêng cái đầu rất ngố.

"Hôn anh đi." - cuối cùng hắn cũng nói ra.

Cách từ "từ" mà hắn nói ra chỉ một giây, hắn đã cảm nhận được hai cánh môi nhẹ nhàng đặt lên môi hắn. Từ từ nhắm mắt và cảm nhận nụ hôn nóng bỏng, bình tình mà lãng mạng của nó dành cho hắn. Đây là nụ hôn tuyệt vời nhất hắn được nhận. Thực sự rất rất tuyệt vời.

Hắn với tay tắt điện, ôm nó ngủ. Nó còn nũng nịu, dựa vào ngực hắn mà thiếp đi.

Sáng dậy, hắn thấy nó đang ngồi gấp quần áo vào vali. Quần áo mang từ Mĩ về nhiều nhưng khi bố mẹ nó sắp xếp chuyển về đây thì giảm đi khá nhiều.

"Anh đã dậy rồi à? Em nấu bữa sáng rồi. Anh dậy đánh răng đi rồi ăn cho nóng."

"Em đi thật sao?"

"Chẳng thật thì đùa. Thôi nhanh đi anh, chị Mĩ đợi anh đó."

Hắn đành chịu, đi vào nhà vệ sinh và làm vệ sinh cá nhân.

Nó bước xuống nhà, còn vali thì người hầu làm hộ. Nó cũng chẳng định nhờ nhưng họ nói Mĩ bảo phải soát lại hộ nó và cầm xuống cho cô xem.

Quan tâm? Không có đâu! Chẳng qua chỉ là Mĩ không muốn có bất cứ thứ gì của nó ở nơi đây.

"Anh Nam không xuống sao? Sao lâu quá vậy?" - Mĩ ngẩng đầu, tưởng hắn nhưng lại là nó nên có chút hụt hẫng.

"Chị đợi anh ý một tí ạ! Anh ấy đang thay quần áo." - nó đáp lễ phép. Dù sao Mĩ cũng là chị của nó kia mà.

"Chị này, chị đọc tờ giấy này và làm theo nhé! Anh ấy hay làm những việc này vào trong khoảng thời gian nhất định. Chị phải nhớ nhé!"

"Cô tưởng chỉ một mình cô biết. Chắc cô còn nhớ chứ? Tôi với anh ấy từng là người yêu, cô hiểu anh ấy còn quá ít rồi."

"Mà tốt nhất, cô hãy từ bỏ anh ấy đi. Anh ấy chỉ xứng với tôi, cô chẳng là gì cả. Nếu cô cần, tôi giới thiệu cho cô người yêu cũ của tôi. Cô chỉ xứng với thằng nhãi đó thôi. Haha." - Mĩ cười mỉa.

"Cám ơn chị nhưng em không cần. Em sẽ theo tới cùng, người em yêu chỉ có anh ấy."

"Tuỳ cô. Tôi đây chẳng có ý kiến vì kết quả có sẵn rồi kia mà."

"Vậy chào chị. Chị gửi lời chào của em tới anh Nam. Xin phép."

Dành tặng người chị một nụ cười lạnh, cô quay bước đi ra khỏi chiếc cửa thân quen.

Chết tiệt, thật láo toét. Dám khiêu chiến với Mĩ này sao? Muốn cướp anh sao?

Mộng mơ. Mày sẽ không được toại nguyện đâu. Ngay bây giờ tao sẽ cho mày biết.

"Anh ơi, anh ơi. Giúp em, giúp em. Mai cứ đòi đi luôn này." - Mĩ hét to lên.

Lập tức, hắn xuất hiện.

"Anh xuống chậm mất rồi. Em ấy chạy ra ngoài. Em ấy bảo anh đi theo. Em ấy không muốn nhìn thấy mặt anh nữa." - Mĩ làm vẻ mặt lo lắng.

"Vậy...thôi ăn cơm đi. Chắc em ấy không muốn buồn đó mà." - hắn tự trấn an mình.

Hai người ngồi xuống bàn ăn. Mĩ mở miệng:

"Anh này, em muốn nói với anh một chuyện. Em mong anh sẽ đừng buồn. Nhưng...Mai bảo muốn em tìm cho nó một người bạn trai."

Cái gì? Tìm bạn trai?

Anh bỗng khựng lại rồi lại tiếp tục ăn. Sau đó chỉ đáp một câu rồi rời bàn đi làm:

"Kệ đi. Em dọn đi, anh phải đi làm."

Hoàng hôn buông xuống, nó vẫn đang ở trong bếp, lẩm bẩm:

"Sao 6h rồi mà anh chưa về?"

Nói xong liền nghĩ lại, anh đâu còn ở với mình kia chứ. Tự cười bản thân, rồi dọn cơm ăn cho xong bữa. Thực sự là nó chẳng có chút vui.

Đêm, nó cảm thấy thật cô đơn. Hằng ngày nó luôn có một vòng tay ôm nó để nó dựa vào ngực mà sao hôm nay lại chẳng có.

Trống trải quá! Mới có một ngày mà nó đã nhớ hắn tới vậy sao.

Cuộc sống không hắn thật buồn tẻ mà. Chẳng vui gì cả. Nó chẳng làm được như hứa với hắn.

Vậy thì chỉ một cách, trở về nơi sống xưa của mình.

Bar Month - bar của nhóm "Pernicious"

Đúng như tên gọi - cực kì nguy hiểm hay dễ hiểu hơn: Đây là một liều thuốc độc!

Đọc tiếp:

p/s: Từ lần sau gọi "hắn" thành "anh" cho dễ nghe nhá! Vì sợ các bạn đợi lâu vì mình phải 4 ngày nữa mới thi xong nên nghỉ lúc nào là post cho các bạn luôn. Ủng hộ nhé!:*

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Ơi! Vợ Yêu Chồng Mất Rồi!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 19

Ngay sau đó, nó lấy ra bộ quần áo dành riêng cho mình mà người ngoài chưa ai được chiêm ngưỡng: áo màu tím lệch vai thể hiện sự chung thủy với nhóm, quần bò bó màu đen tuyền ngắn ngang đùi. Quần áo này chỉ có chị cả mới được mặc, rất đơn giản. Điểm đặc biệt nhất là mặt nạ màu đỏ như máu che nửa khuôn mặt chỉ để lộ nửa khuôn mặt còn lại, đôi mắt hút hồn và đôi môi cũng màu như mặt nạ mà thôi. Ở một mắt có lông vũ màu đen. Nó thành một con người hoàn toàn xa lạ.

Rút điện thoại ra, nó gọi tới một số máy lạ, đầu bên liền nhanh chóng nhấc máy:

"Đưa con mui trần tới đây!"

Một nụ cười nguy hiểm lộ ra...

Chưa đầy 15 phút, hai chiếc xe một đỏ một đen đến trước ngôi biệt thự. Nó bước ra rồi đi thẳng vào xe, chạy với tốc độ ghê người.

Thực ra khi ở Mĩ, nó chẳng thích chút nào. Từ nhỏ được học võ, nó tự biết bảo vệ bản thân mình và người thân. Nhưng chưa thế chưa đủ, nó muốn mình có một đội người luôn sẵn sàng "chiến đấu". Khi mới lập nhóm, nó không đeo mặt nạ. Nhưng sau này số lượng người trong nhóm rất đông, rất có thể là người của nhóm khác chà trộn vào để thám thính.

Và bây giờ đây không phải là nhóm mà nó là một tổ chức ngầm!

Dừng lại trước bar, đập vào mắt nó là đống hỗn độn. Định làm phản sao?

Nó không vội, từ từ bước vào bar. Tiếng đôi giày cao gót ngày càng rõ, nhưng người bên trong vẫn chiến đấu.

“Sao lại phải vội thế? Để tôi góp vui với chứ!” - giọng nó vang lên làm phá tan cái âm thanh muốn nổ tai trong đây. Nó chưa lộ mặt, vẫn đứng trong bong tối. Xem bọn này muốn làm gì.

“Mày là con nhãi nào mà dám vào đây? Biến nếu không muốn chết cũng với lũ chó con này.” - giọng một thằng con trai vang lên.

“Vậy các người là cùng một đội phải không? Sao lại đánh nhau thế?” – nó giả vờ giọng sợ hãi.

“Tao là chủ ở đây. Bọn nhãi này định làm phản đấy. Mà chuyện này có mắc mớ éo gì đến mày?

“Chủ ở đây? Haha, lâu ngày cũng lòi đuôi tôm mất rồi.” – nó cười lạnh lung.

“Tạch” – nó búng tay, những người vừa mang xe đến cho nó cúi đầu nhận lệnh.

“Giết không nương tay!” - bốn chữ nhắn gọn mà vô cùng dễ hiểu.

Lập tức, một người con trai trong nhóm người đó “nhẹ nhàng” rút khẩu sung lục bắn thẳng vào thái dương thằng vừa đứng ra chửi nó.

“Các người cũng giỏi ghê cơ! Ta mới đi chưa đầy 4 tháng mà đã thế này sao?”

Nó từng bước đứng ra trước mặt những người còn lại.

“Chị…chị cả” - tất cả đồng thanh.

Ngay sau đó, đồng loạt quỳ xuống mà mong nó tha lỗi.

Nhưng muộn rồi! Dám làm sao không dám chịu tội

Nhẹ thôi: MƯỜI NĂM TRONG TÙ RỒI RA ĐẢO HOANG SỐNG!

“Thật không hổ danh là công chúa bóng đêm của thế giới ngầm!” – đâu đó vang lên tiếng vỗ tay và giọng nói của người đàn ông đã lớn tuổi.

Nó cầm ly rượu đỏ trong tay, đưa lên nhấp vài ngụm rồi nói mà không cần nhìn xem người đó ở đâu:

“Còn bố nuôi của con cũng thật không hổ danh là sát thủ thể giới.”

“Haha, không ngờ con cũng còn nhớ bố đấy! Sao hôm nay lại xuất hiện ở đây thế này? Chẳng phải là đã ẩn mình lâu lắm rồi sao?”

“Chán thì đến thôi bố! Con cần có việc cần giải quyết, bố về cẩn thận. Yêu bố!” – nó như gió chạy đến bên người đó rồi thơm lên má ông một cái, sau đó liền xuống tầng hầm.

“Bố cũng yêu con mà!” - người đàn ông nói xong liền biến mất.

Vũ - nhị chủ của tổ thức đang ngồi làm việc. Thực ra vừa nãy anh có biết việc đánh nhau nhưng nghe nói đã có người dẹp rồi nên không rat ay nữa. Nhưng ai ngờ lại là chị cả chứ!

“Lâu không gặp, làm ăn cũng giỏi đấy!” - giọng nó ở sau lưng anh làm anh không hề phòng bị mà quay người chuẩn bị đánh nó.

“Động thủ cũng nhanh thật.” – nó nhếch mép. Vừa rồi nó nhanh tay đỡ lấy hai cánh tay của anh. “Quên em rồi sao?”

“Mai…Mai sao? Em về rồi?” – Vũ mừng ra mặt. Lâu lắm rồi không gặp người em gái này.

“Em không về để loạn sao? Anh không giúp em gì cả đâu nhá!” – nó ôm cổ anh.

Vũ là người anh đã giúp nó hoàn thiện tổ chức này nên nó đã để anh làm nhị trưởng. Nó rất tin tưởng anh.

"Mới có thành viên mới. Là tứ trưởng. Em muốn xem không?" - Vũ giới thiệu.

"Ra đây đi tứ trưởng!" - nó gọi luôn.

"Có việc gì vậy nhị trưởng, giọng anh như giọng con gái vậy?" - một người con gái trẻ trung bước ra.

Là ai nữa? Người lâu rồi chưa được nhắc đến!

Trương Tuyết - người luôn giúp nó đây!

"Đây là..." - Tuyết chưa gặp tam trưởng bao giờ, chẳng lẽ chính là người này.

"Nhất trưởng, chị cả đấy! Mau chào đi." - Vũ nhắc khéo.

"Haha. Không nhận ra chị sao, Tuyết? - nó cười rạng rỡ, không chút hiểm độc.

"Chị...chị Mai sao?"- Tuyết nghi ngờ.

"Đúng đấy, em gái." nó cười ha hả. "Anh chọn đúng người đấy, anh Vũ!"

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Ơi! Vợ Yêu Chồng Mất Rồi!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

"Bất ngờ thật đấy! Em không thể ngờ chị lại là chị cả của tổ chức này!" - Tuyết thốt lên. Chị ấy hiền lành như vậy mà lại là người đứng đầu ở đây. Giả nai quá!

"Vậy còn em, sao lại vào cái tổ chức này làm gì, rất nguy hiểm. Tốt nhất là rời đi đi!" - nó nghiêm túc. Nó quý Tuyết nhưng mà cho cô vào đây thì không thể chắc chắn sự an toàn cho cô.

"Không. Chị có tin bố em còn sống không?" - Tuyết nhìn cô.

"Bố em? Chẳng phải bố em chính là em của bố chị sao? Ông ấy còn sống?"

"Người chị gọi là bố nuôi chính là bố em. Chính ông đã giới thiệu em vào đây!"

Bố nuôi? Ông giới thiệu Tuyết vào đây?

Thực sự là từ khi nó nhận ông là bố nuôi vì sẽ có lợi cho tổ chức cô chưa từng nhìn mặt ông. Ông không ra mặt xuất hiện mà là đứng trong bóng tối. Chưa ai có thể đánh lại được ông, kể cả nó!

"Có một chuyện nữa có lẽ chị không tin nhưng mà bố chị không phải tự tử mà là...chị Mĩ giết. Chuyện này chị không biết phải không?" - Tuyết ngờ hỏi.

"Mĩ giết? Là thật sao?" - nó không thể tin. Người chị của nó giết sao?

"Bố em bảo vậy. Ông luôn theo dõi bố chị nên bố em bảo vậy."

"Được rồi, chị về trước. Hai người quản nơi này cho cẩn thận, tôi sẽ quay trở lại đây."

Quay sang Tuyết, nó nói: "Chị cần em giúp nhiều đấy!"

Ra khỏi bar, nó lại trở về nhà.

“Bố, con sẽ trả thù cho bố. Chị ta không phải là chị của con, không bao giờ!”

Cấm tấp ảnh có một người đàn ông ôm một đứa nhỏ xinh xắn, nó tự hứa với bố, quyết trả thù tới cùng.

Sáng hôm sau, nó dậy hơi muộn. Lững thững bước vào nhà vệ sinh, nó thay bộ quần áo ngắn hôm qua ra rồi thay bộ quần áo bình thường vào người. Nó lại sống giả tạo một lần nữa.

Sau một lúc, nó ra ngoài cửa. Sao hôm nay nhà mình lại thơm như thế này?

Trộm à? Nhưng mà trộm gì mà lại nấu bữa ăn sáng cơ chứ? Hay là mẹ về?

Đúng rồi, chắc là mẹ về, mẹ về thật rồi!

Nhanh chân bước xuống, nó nhìn thấy tấm lưng dài, rộng khoác lên mình chiếc áo sơ mi trắng, lại quấn tạp dề của nó nữa. Không phải mẹ, mà là anh!

Lần đầu tiên nhìn thấy anh như thế này, nhìn cứ là lạ. Người đàn ông đảm đang việc nhà thì thấy giống có chút thành “giới tính thứ 3” nhưng mà nhìn anh lại vẫn rất nam tính!

Yêu một người thế này có chết người không cơ chứ!

Anh đang nấu cháo. Vừa nãy đến thấy nó đang ngủ, sờ trán thấy hơi nóng nên anh nghĩ nó ốm mất rồi, liền xuống nấu cháo hành cho nó ăn. Đang nếm thử xem được chưa thì đã có người nhanh miệng ăn mất rồi ôm lấy eo anh, tấm tắc khen:

“Ngon không thể tả!”

“Em dậy rồi sao? Ngủ thêm chút nữa đi!” – anh nói giọng ngọt ngào làm tan chảy trái tim của bất cứ ai.

“Tại thơm quá nên dậy. Hôm qua em uống chút rượu nên hơi mệt, ngủ dậy muộn quá đi mất. Thế mà tự nhiên được ăn nồi cháo ngon như thế này.”

Anh phì cười, sao nó có thể trẻ con như thế này chứ! Càng như vậy anh càng yêu!

Nhẹ nhàng kéo tay nó ra, hắn nhìn sâu vào mắt nó rồi tăng cho nó một nụ hôn ngọt ngào nhưng bị nó chặn lại. “Để em”

Ngay sau đó, nó nhún chân, đặt môi mình lên môi anh. Đây là đôi môi nó luôn nhớ mong từng ngày. Nụ hôn như tẩy hết sự nhớ nhung, yêu thương của cả hai.

“Em muốn ăn cháo!” – nó dứt môi mình ra môi anh rồi nũng nịu.

“Ứ cho!”

“Anh à! Cho em ăn đi! Em mệt lắm rồi ý!”

Anh bưng nồi cháo ra, múc cho nó hẳn vào bát ô-tô. Nó ăn

hết nhanh chóng.

Một loáng, nồi cháo đã hết sạch.

Anh đi rửa bát, nó lại ngồi xem tivi.

Chiều, anh đưa nó đi mua quần áo. Hai người khoác tay nhau vào Shop làm các nhân viên ngã như điếu đổ rồi xì xào bàn tán làm một người trong Shop quay lại.

Anh đưa con nhỏ đó đi sao? Mày giỏi thật, chưa gì đã gọi anh về với mày rồi.

Nó khi bước vào cửa đã nhìn thấy Tuyết nên nhanh chóng khoát tay anh. Anh cũng rất bình thản, chẳng quan tâm có người nào đó ở đây. Mĩ nhìn thấy tức điên lên. Bực mình, hoàn toàn bực mình.

Mới có một ngày bên cô mà anh đã tìm gặp nó thì 3 tháng chắc lúc nào anh cũng đi với con hồ ly đó mất.

Không! Cô không thể mất anh! Không thể được!

Hôm qua cô đã cố ra vẻ nhu mì, một người vợ hiền, dâu thảo mà anh chẳng hề quan tâm. Sao anh làm vậy chứ? Dù gì hai người cũng là người yêu và bây giờ là vợ chồng hờ mà.

Anh hết yêu cô rồi sao? Không cho phép!

Cầm máy lên, gọi cho anh. Anh thấy tên “Mĩ” trên màn hình liền cúp máy. Anh không thích cái vẻ giả vờ của cô.

Nó nhìn thấy anh cúp luôn cuộc gọi từ Mĩ, liền nhếch lên nụ cười mỉa mai.

Thích đấu với tôi, cứ việc.

Tôi sẽ cho cô biết thế nào là trả giá, chữ “đau” đánh vần như thế nào và sẽ được nằm trong từ điển của cô. Chúng ta cùng chơi!

Cứ từ từ, tôi sẽ cho cô thứ cô muốn nhưng…

CHỈ TRONG MỘT THỜI GIAN THÔI!

Đọc tiếp:

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Ơi! Vợ Yêu Chồng Mất Rồi!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

của anh. Em hết yêu anh rồi!

Một tuần sau, nó bảo anh đừng đến gặp nó nữa. Anh lúc đầu thì phản đối nhưng cuối cùng cũng phải nghe vì nó quá ư là bướng bỉnh. Thế nào thì sau này chẳng gặp nó 24/24 mà.

Cái ngày chủ nhật cuối cùng của tháng, trời mưa nặng hạt. Bây giờ là mùa đông, rét ngọt mà lại có mưa thì đúng là rét lại càng thêm rét. Nhìn ai ra đường cũng phải 3 áo là ít.

Tự nhiên trong lòng anh lại có chút gợn sóng. Hay có điềm xấu?

Tối hôm đó, nó hẹn anh và Mĩ ra ngoài ăn tối có việc cần nói. Anh nghĩ đến lúc được gặp nó thì ngay lập tức gác công việc sang một bên, chuẩn bị nguyên cả buổi chiều. Mĩ cũng chọn bộ váy thật lỗng lẫy và đắt tiền vì cô không muốn xấu mặt trước cái con hồ ly chuyên cản mũi cô!

Đúng 8h, nó xuất hiện trong nhà hàng đã hẹn. Nơi là nơi xa xỉ, chuyên dành cho người nhà giàu nên ít người ăn, trở lên thật yên bình.

Anh và Mĩ đã đến trước khoảng 15 phút. Mĩ rất vui vì nó tới muộn. Tí cô sẽ tha hồ làm xấu mặt nó trước mặt anh cho xem!

Nó xuất hiện trước hai người với hình ảnh một cô gái dịu dàng, bình thường nhưng quý phái trong bộ váy màu cam, áo trắng rồi khoác chiếc áo khoác chỉ đóng hai cúc cuối bên ngoài. Xong lại còn cắt đầu Vic, tay cầm chiếc ví da đắt tiền.

Nó hoàn toàn thành một người khác.

Mĩ xấu mặt. Mình mặc những thứ vừa đắt tiền, vừa lộng lẫy như vậy mà lại chẳng đẹp bằng nó.

Không! Dù thế nào thì chắc chắn anh cũng thấy mình đẹp nhất!

Nhất định là như vậy! Nhất định là như vậy!

“Xin lỗi vì đã tới muộn. Tại đường hơi tắc một chút!” – nó cười nhẹ nhàng, nhỏ giọng xin lỗi.

“Chẳng biết là đường bị tắc hay cố tình đây!” – Mĩ nói với cái giọng mỉa mai.

“Không sao, không sao! Em mau ngồi đi.” – anh lên tiếng.

Nó dành cho anh một nụ cười đẹp nhất rồi làm theo anh bảo, ngồi xuống.

Nhưng Mĩ đã ngồi bên cạnh anh, nó cũng chẳng tỏ vẻ muốn ngồi chỗ Mĩ mà lại ngồi đối diện với anh, để thừa một chiếc ghế bên cạnh.

“Em mời cả ai khác sao?” - hắn hỏi.

“À vâng! Không bất tiện chứ? Em muốn giới thiệu người này cho hai người. Chị Mĩ à, người này chị rất quen đấy!” – nó đáp.

“Anh ấy đi sau, không biết làm sao mà tới muộn quá đi mất. Để em gọi.”

Là con trai sao? Nó gọi từ “anh ấy” nghe sao ngọt quá vậy?

“Anh ở đây rồi. Muốn gọi gì nữa đây?” - giọng một người con trai đằng sau nó, vừa nghe điện thoại, vừa nói ngay bên tai nó luôn.

“A, anh Vũ. Anh tới rồi. Em chờ anh rất lâu đấy. Anh muộn của em mất 5 phút nhá!” – nó giọng nũng nịu.

“Có 5 phút thôi mà. Có lần em còn bắt anh chờ tận cả tiếng kia.” – Vũ giọng hờn dỗi.

“Rồi rồi, coi như hòa. Haha! Anh ngồi đi.” – nó mời Vũ.

Anh cảm thấy rất khó chịu. Tại sao nó lại thân mật với người đàn ông tên Vũ kia chứ?

Giọng nói thì ngọt ngào, ánh mắt thì tình tứ. Nó làm anh ghen, ghen, ghen!

“Ồ! Gọi món nhé. Chị phục vụ ơi!” – nó gọi một cô gái phục vụ đeo tạp dề đỏ ở gần bàn nó.

Quay sang bên Mĩ và anh, nó hỏi: “Hai người muốn ăn gì gọi đi. Hôm nay em khao!”

“Vậy anh và em cứ chọn nhiệt tình đi, ăn không mất tiền kia mà.” – Mĩ như kẻ chết đói vậy. Anh thấy rất ngại.

Không cầm thực đơn, Mĩ tuôn ra một tràng các món đắt tiền mà chỉ có một hai miếng một suất.

Nó nhếch mép cười, để Mĩ nói xong, nó nói:

“Chị gái này, đây không phải nhà hàng Việt Nam, mà là nhà hàng Tây Ban Nha. Chị có muốn xem các món trong thực đơn rồi ăn không? Hình như chị không biết đây là nhà hàng gì thì phải.” – nó nhìn xoáy sâu vào mắt Mĩ.

Vũ nén cười, xin phép đi vệ sinh. Khi đi được vài bước, Vũ không nén được cười to lên, làm Mĩ ngại chính mặt. Anh ngồi cạnh Mĩ cũng cười nhỏ, chế giễu cô nữa.

“Thôi, nếu vậy thì để em chọn cho.” – nó cầm thực đơn rồi chọn vài món à nó từng ăn ở đây với cả gia đình.

“Cám ơn, món ăn sẽ được mang ra nhanh thôi.” - chị phục vụ cúi người rồi rời đi.

Vũ cuối cùng cũng ra. Ngay sau đó, thức ăn dần dần được mang lên.

Nó, anh, Vũ ăn rất bình thường. Nó và Vũ cũng rất hay phải đi dự tiệc ở thế giới ngầm còn anh thì hay dự tiệc với các công ty lớn để ngoại giao nên biết cách dùng nhiều loại dụng cụ ăn uống. Những món nó gọi đều ăn bằng dĩa, thìa và dao.

Còn Mĩ chưa ăn kiểu này bao giờ nên khó khăn đủ kiểu. Nó kinh thường cô ta, sao người có thể đi giết cả bố mình mà lại chẳng biết ăn nhỉ. Kì lạ thật!

“Hình như chị Mĩ ăn hơi quá khó khăn. Kìa anh Nam, giúp chị ấy đi chứ. Không tí nữa lại mang bụng đói về em bị trách chết!”

“Đúng rồi đó. Em chẳng ăn được. Anh ăn quen thì giúp em đi.” – Mĩ quay sang nhìn anh như trẻ con. Nhìn mà ghê.

Anh chẳng muốn. Sự thật là như vậy. Nhưng thôi, cố giữ lại chút thể diện cho Mĩ bao nhiêu thì tốt bấy nhiêu thôi.

Mĩ thì luôn cho rằng anh quan tâm nên cười rạng rỡ, e thẹn.

Nó khinh!

Ăn xong, tất cả bốn người ăn đồ tráng miệng. Vũ cũng chẳng nói gì nhiều vì nó và anh có một thỏa thuận…

Tối hôm trước…

Vũ nhận được cuộc gọi từ nó. Đứa em gái này không biết có việc gì mà lại gọi cho anh chứ.

Thôi kệ, cứ nghe cái đã.

“Alô! Em gái gọi gì anh?”

“Anh trai yêu quý à. Anh giúp em một việc đi.”

“Gì nữa đây cô bé? Cô là cô rất khó chiều, chẳng biết tôi cho giúp được không.”

“Giả làm người yêu của em từ bây giờ tới lúc em cưới chồng đi.” – nó thẳng thắn.

“Rồi. Sao nữa?”

“Hết rồi. Anh ngủ ngon. Mai 8h ở nhà hàng cũ nhá anh. Ngủ ngon.” – nói xong nó chủ động cúp máy trước.

Từ xưa tới nay, nó bảo gì Vũ đều chiều, cũng chẳng hỏi lí do.

Hôm nay gặp lại Mĩ thế này, Vũ rất vui. Dần dần, Vũ sẽ trả thù được Mĩ, người con gái gian xảo này.Vũ đã thề không trả thù không làm nhị trưởng của tổ chức!

Đang ăn, nó lên tiếng:

“Chị Mĩ này, hôm nay em dẫn anh Vũ đến đây như đúng ý

chị trước khi em bước ra khỏi căn nhà ấy. Chị nói rằng chị sẽ giới thiệu bạn trai cũ cho em và từ bỏ anh Nam, em sẽ làm theo ý chị.”

Anh cứng đờ. Ý nó là sao?

“Có ý gì?” – anh hỏi đúng với những gì mình thắc mắc.

“Anh à, nói thẳng ra là em hết yêu anh rồi. Mĩ sẽ là vợ anh chứ không phải em!” – nó cười lạnh.

“Đúng ý chị rồi, chị vui không?” – nó quay sang hỏi Mĩ.

“Cái gì chứ? Chị nói thế bao giờ. Đừng đổ oan. Anh à, em ấy đổ oan cho em đó.”

“Haha. Thì cứ cho là đổ oan, thì dù thế nào Mai cũng là người yêu của tôi. Chúng tôi yêu nhau phải 3 năm rồi, thời gian yêu Mĩ chỉ là chán cơm thèm phở chút thôi. Việc người yêu tôi sống với anh chỉ là theo lời ba mẹ thôi, phải không em yêu?” – Vũ chợt lên tiếng.

“Sao mày lại đối xử thế với anh Nam? Mày đúng là hồ ly mà.” – Mĩ giả vờ đau buồn vì anh đang đau. Cầm ly nước trên tay, định hất vào người nó.

Nó liền cầm lại ly nước, làm nó cố định trên bàn, Mĩ chẳng thể nhúc nhích chiếc ly. Nó gỡ tay Mĩ ra rồi nói: “Nước này không phải nước đâu mà là cocktail đấy! Ngon như vậy thì có thể uống – nó để ly lên nhấp môi - hoặc là hất như thế này này.

Ngay sau đó, những giọt nước bắn tung tóe lên mặt Mĩ.

Mĩ tức giận nhưng chẳng làm được gì. Nó cầm tay Vũ, đứng lên rồi để lại một chiếc thẻ tín dụng:

“Tiền trả đây. Dùng xong thì có thể vứt hoặc tiếp tục sử dụng. Còn khá nhiều tiền đấy. Nói xong rồi, xin phép chúng tôi đi trước.”

Nó gọi từ chúng tôi sao mà thân thiết quá. Nó lại càng cứa vào tim anh.

Từ nãy anh không nói gì bởi vì anh sợ anh sẽ rơi nước mắt.

Mối tình đầu của anh lại trôi qua tẻ nhạt vậy thôi sao.

Vương Thu Mai! Vương Thu Mai! Tôi sẽ trả thù em! Em nhớ lấy!

Nó bước ra xe, một giọt nước mắt nơi ở bên mắt phải, nụ cười lạnh lẽo ở bên má trái tạo lên vẻ đối lập y hệt trái tim nó lúc này. Nó biết anh sẽ tổn thương, tổn thương rất nhiều.

Xin anh hãy hiểu cho em. Xin anh đấy, tình yêu của đời em!

Hãy đợi em, anh nhé!

Đọc tiếp:

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Ơi! Vợ Yêu Chồng Mất Rồi!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

thù!

Hôm sau, toàn bộ nhân viên đều hoảng sợ trước thái độ lạnh tanh của vị tổng giám đốc của mình. Mọi người anh rất vui vẻ, đến đều dành cho mọi người nụ cười tỏa nắng để cố gắng làm việc mà sao hôm nay lại thay đổi 180 độ thế này.

Mĩ tỉnh dậy, sang phòng anh mà chẳng thấy anh đâu.

Từ tối hôm qua, cô lại thấy “yêu” nó quá.

Công nhận là rất ngoan và nghe lời. Nó đi yêu người yêu cũ của cô lại vừa trả Nam lại. Đúng là mèo thấy mỡ liền bỏ đi. Chắc chắn bây giờ anh sẽ ghét cay ghét đắng nó. Cô thì chỉ việc bên anh cùng hạnh phúc.

Tuyệt vời! Tuyệt vời!

Nó như bình thường, dậy đúng 7h rồi nấu bữa sáng cho mình.

Thực sự nó nhớ anh, nhớ cái món cháo đặc sệt của anh mà cô cố ăn rồi động viên! Nhưng tình hình không cho phép.

Bây giờ nó sẽ bắt đầu trả thù tất cả! Rồi xem tất cả sẽ ra sao!

Ăn xong, nó dọn rồi lại đến bar “Month” để xem tình hình thế nào!

Ở đây sau cái vụ nó “bất thình lình kiểm tra” thì đã đâu về

đấy. Nó xuống thẳng tầng hầm. Vào buổi sáng, nó không đeo mặt nạ, cũng chẳng mặc quần áo riêng và cũng chẳng ai biết nó là chị cả cả!

“Anh Vũ, hôm qua gặp lại người yêu cũ vui không?”

“Vâng, tôi vui. Giỏi ghê cơ! Bỏ lại người mình yêu rồi cặp kè với tôi đó hả?”

“Ờ đấy! Em cũng chỉ muốn giúp anh, chẳng phải anh cũng muốn trả thù Mĩ đó sao?” – nó chẳng có vẻ đùa cợt nữa.

“Haha. Cái gì cũng bị em nhìn thấu. Vậy thì cùng nhau đi.”

“Thật nhé? Nếu anh đã quyết thì theo em.” – nó kéo tay anh ra ngoài.

Chiều, anh phải xuống kiểm tra các nơi buôn bán ngay trong công ty. Công ty nhà họ Hoàng là công ty lớn, buôn bán nhiều thứ khác nhau. Có thể nói là một trong những công ty hàng đầu Đông Nam Á!

“Reng…reng” - tiếng chuông điện thoại bàn trong phòng làm việc của anh. Chậm rãi cầm ống nghe lên:

“Có việc gì?”

“Dạ thưa có tổng giám đốc mới của công ty nhà họ Vương muốn đến gặp.”

“Được. Hẹn 30 phút sau tôi sẽ gặp.”

Kì lạ đấy. Từ khi bố nó mất thì đâu có ai nói gì đến việc có người lên thay đâu?

Được thôi, anh rất tò mò và muốn gặp người này. Anh sẽ phá

cô ngay chính công ty của gia đình mình!

Hoàn hảo! Vô cùng hoàn hảo! Anh sẽ cho cô phải hối hận!

Nó và Vũ bước vào công ty của anh. Chắc anh không biết cô chính là tổng giám đốc mới.

Cẩn thận lại muốn trả thù ngay cái công ty của cô ấy chứ!

Anh trực tiếp xuống tiếp đón. Khi nó quay mặt ra, anh không khỏi bất ngờ. Chính là cô!

“Chào tổng giám đốc nhà họ Hoàng. Anh nhớ tôi chứ? Chúng ta mới gặp hôm qua kia mà. Đây là Vũ, chắc anh còn nhớ. Chúng ta sẽ không phải giới thiệu dài dòng rồi.” – nó chìa tay ra nắm lấy tay anh như hai người giao tiếp với nhau thật lịch sự.

“Ồ, sao có thể quên chứ. Không ngờ em chính là người đứng đầu một công ty lớn như vậy.”

“Haha. Anh nói vậy như khinh thường tôi? Mà anh định để người luôn làm ăn với mình ở trước cửa ra vào sao?”

“Tất nhiên là không. Mời hai người vào phòng làm việc của tôi.”

Nó và vũ theo anh lên phòng làm việc. Quả là rất to, rất lớn.

“Cũng không muốn loằng quằng nhiều, tôi muốn chúng ta cùng bắt tay làm ăn với nhau như thường lệ. Liệu anh có muốn hay không?” – nó vào thẳng vấn đề.

“Lâu nay hai gia đình chúng ta đều như vậy nên cứ để như vậy đi. Mà anh Vũ đây là thư kí của em sao?”

“Anh đùa thật vui. Tôi mà làm thư kí cho em ấy thì đã tốt quá. Tôi là phó tổng!” – Vũ cười, đáp lại câu hỏi của anh.

“Anh đã đồng ý như vậy tôi cũng làm một bản hợp đồng. Thực sự trong khoảng thời gian này, công ty chúng tôi có chút khó khăn. Mong rằng công ty anh có mượn một khoản tiền nho nhỏ.” – nó nhìn thẳng vào mắt anh.

“Bao nhiêu?” – anh hơi ngả người ra phía sau.

“50 tỷ. Liệu có quá nhiều?”

“Được.” – anh gọi thư kí ở đằng sau – “Làm một bản hợp đồng theo ý cô đây trong thời gian ngắn nhất.”

“Vậy thì còn gì bằng.” – nó cười rạng rỡ.

Sau 10 phút, bản hợp đồng đã có mặt và có chữ kí của cả hai bên. Nó lại bắt tay anh, làm anh chẳng muốn dứt ra. Nó cũng chẳng khác là mấy.

“Đi thôi em. Chúng ta còn nhiều việc.” – Vũ nhắc khéo. Cứ thế này thì kế hoạch thể nào cũng phá hỏng.

Nó dứt tay mình ra khỏi tay anh rồi đi sau Vũ. Nó chỉ để lại câu nói nhỏ nhẹ như gió: “Xin lỗi anh!”

Anh chỉ nghe thấy tiếng nói nhỏ nhẹ nhưng không rõ nó nói gì. Anh nghĩ nó không phải hết yêu anh.

Nhưng nếu đã thế này, anh vẫn sẽ trả thù nó, làm nó phải đau và xin anh. Anh tin chắc sẽ như vậy.

Cả bốn người: nó, anh, Vũ, Mĩ đã bắt đầu kế hoạch trả thù.

Tất cả sẽ về đâu…

Đọc tiếp:

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Ơi! Vợ Yêu Chồng Mất Rồi!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

người kia.

Kể từ hôm đó, nó với anh lại cung nhau làm ăn. Dù mới bước vào vòng quay của kinh tế - chính trị nhưng nó vẫn hòa nhập rất nhanh. Công ty nhà họ Vương vì thế mà lại phát triển như xưa.

Chủ nhật tuần này, để chúc mừng nó lên tiếp quản công ty, nó mở tiệc để mọi người đến chung vui.

Tất nhiên là không thể thiếu đối tác quan trọng chính là anh!

Đưa cho thư kí, nó muốn anh được người của công ty đưa đến tận tay.

Nó rất muốn đưa cho anh tấm thiệp này nhưng kiềm chế lại chính mình. Làm vậy chỉ càng làm sự việc thêm rắc rối mà thôi.

Tấm thiệp mà anh nhận được màu hồng nhạt, có cài nơ trắng, bên ngoài ghi tên anh. Nó giống thiệp mời đám cưới hơn, làm anh càng sầu não.

Và nếu anh để ý thì sẽ thấy thiệp của anh chẳng giống thiệp của những người khác chút nào cả vì nó tự tay làm cho anh.

Lúc làm, nó cứ tự cười mình. Chỉ là cái thiệp mà lại còn làm riêng cho anh mà không lấy hàng đặt ở tiệm như tấm thiếp gửic cho các công ty kia. Anh cũng chẳng để ý đâu!

Đến 7 rưỡi tối, anh cùng Mĩ khoát tay nhau bước vào sảnh. Mĩ cười tươi như hoa. Khi biết nó mở tiệc, cô đoán chắc chắn là anh cũng được mời nên đã năn nỉ anh cho đi theo. Anh lại rất bình thản thốt ra chữ "Ừ".

Anh cũng cười nhưng sao nó thật chua chat quá. Giá như người bên cạnh anh là nó thì tốt quá.

"Anh Nam, xin cho biết sao anh lại đi cùng cô Mĩ - chị gái của giám đốc mới công ty nhà họ Vương?"

"Liệu có phải hai người có xích mích gì trong truyện tình cảm riêng?"

"Thưa cô Mĩ, xin hỏi cô đã dùng cách nào để tổng giám đốc công ty nhà họ Hoàng yêu mình?"

"...."

Một loạt câu hỏi của các phóng viên dành cho anh và Mĩ. Anh rất bực mình, liền ôm eo Mĩ rồi kéo cô vào đại sảnh. Anh rất ghét mấy người phóng viên chuyên đi soi mói đời tư.

Nó biết anh sẽ đến sớm hơn trước giờ tầm 30 phút nên để một chiếc máy camera trước cửa để theo dõi anh. Thấy anh thân mật với Mĩ như vậy, nó có chút đau lòng.

Đúng là muốn làm việc lớn phải nhịn vài chuyện "phát sinh".

Nhưng sao cái "phát sinh" này lại lớn như vậy chứ! Nó không thích, không thích chút nào!

"Anh Vũ, đến giờ rồi. Đi thôi anh!" – nó gọi Vũ đang mải nghịch chiếc máy điện thoại của mình.

“Vội thế. Đây, đi đây.” – Vũ bỏ máy xuống rồi nắm tay nó ra ngoài.

Đến giờ, MC lên nói vài câu đùa vui làm không khí thêm vui nhộn rồi mời nó lên phát biểu.

Xuất hiện với chiếc váy trắng ôm sát cơ thế, từ phần đầu gối thì loe rộng ra. Nó bệt tóc lên nhìn rất giống một nữ sinh cấp 3 chứ không phải là một người lãnh đạo một công ty lớn như vậy.

“Ồ, là phụ nữ đó.”

“Nhìn trẻ quá, liệu có lãnh đạo nổi không.”

“Con gái ông Vương chắc có thể.”

Dần dần nhiều lời rì rầm bàn tán vang lên. Anh từ xa nhìn nó, chẳng nói gì.

“Xin chào các vị từ các công ty lớn nhỏ đã đến đây để chúc mừng cho tôi đã lên đảm nhiệm công ty mà bố để lại.”

Sau đó là một tràng pháo tay vang lên.

Nó nở nụ cười thiên thần làm ai cũng chết đứng. Sau đó nó nói bài phát biểu của mình.

Mọi người đều chăm chú lắng nghe, còn anh thì nâng ly rượu lên nhấp môi, vẫn cứ nhìn nó chăm chú.

“Tôi xin hứa sẽ lãnh đạo công ty của bố ngày càng phát triển. Xin cảm ơn.”

Lại một tràng pháo tay nữa vang lên. Ngay sau đó, mọi người hòa vào tiệc đứng.

Vũ ôm vai nó, nó dựa vào lồng ngực của anh đến các bàn chúc mừng. Dần dần thì chỉ còn bàn anh và những người trong tổ chức.

Tiến đền bàn anh, nó cười thật tươi, cầm ly rượu lên rồi mời:

“Ồ, anh Nam đến rồi sao. Tưởng không đến chứ!”

“Sao không đến được chứ? Từng là vợ chồng hờ một thời gian, không đến thì cũng chẳng phải phép! Với lại là đối tác làm ăn với nhau, có thiệp mời kia mà.”.

“Haha. Anh nói phải. Mời anh ly rượu này.” – Vũ cười lớn.

Mĩ đứng bên cạnh hắn, thấy nó vui vẻ với Vũ thì tự nhiên cảm thấy có chút khó chịu.

Nó được hạnh phúc, lại còn ở người yêu cũ làm cô nay vui thì tự nhiên thành ghét.

Đã vậy thì cô sẽ lại chia rẽ hai người này ra. Cô không muốn nó được hạnh phúc.

“Em kính chị một ly được chứ?” – nó mời Mĩ.

“Chúng ta đều uống đi.” – anh lên tiếng.

“Mĩ này, em có uống được không? Nếu không bảo anh nhé! Em cần giữ gìn sức khỏe cần thận một chút.” – anh quay sang Mĩ, dùng ánh mắt ôn nhu nhìn cô rồi nắm tay cô. Anh kéo tay cô lên để nó nhìn thấy

“Em uống được. Anh yên tâm.” – Mĩ cười tươi đáp lại.

Cả 4 người cầm ly rượu lên, uống hết một hơi. Nó nhìn Vũ

ánh mắt đắm đuối, hỏi Vũ:

“Anh còn có thể tiếp không?”

Vũ cười, thơm lên trán nó một cái: “Tất nhiên rồi.”

“Anh này, có nhiều người ở đây đó. Thôi xin phép hai người, chúng tôi đi đến bàn còn lại đây.”

Đi ra bàn khác, nó và anh đều thấy đau. Yêu một người mà phải thế này sao?

Tồi tệ, ai cũng đều giả dối. Không muốn cũng vậy thôi.

Nhìn thấy trong mắt anh có ánh nhìn tuyệt vọng, Mĩ không khỏi tức giận.

Anh mang cô ra chỉ là để con kia ghen sao? Không phải là anh dành tình cảm đó cho cô sao?

Láo toét! Mày giỏi lắm. Mồi chài cả chồng tao. Đợi đấy…

p/s: Chap sau chỉ có toàn về hai nhân vật hơi ngoài lề của tổ chức nên bạn nào không thích có thể bỏ. Chúc Tết Tây vui vẻ! ^.^

Đọc tiếp:

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Ơi! Vợ Yêu Chồng Mất Rồi!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 24

Tuyết đứng giữa bàn. Cô ăn mặc nhìn không giống với học sinh cấp 3 một chút nào. Nhìn giống Mĩ, người hơn cô 3 tuổi nhưng có ngoại hình y hệt cô thôi.

“Tuyết, em uống hơi nhiều rồi đấy!” – Vũ cầm ly rượu của Tuyết lại. Cái cô bé này mặt đỏ hết rồi.

“Ý, ngày vui của chị em, liên quan gì đến anh. Trả em.” - Tuyết với lấy chiếc ly vừa bị Vũ cướp mất.

“Em say rồi. Anh Vũ, đưa Tuyết về giúp em. Tí em sẽ về sau.” – nó đẩy Tuyết vào tay Vũ.

“Em sẽ không sao chứ?” – Vũ nhìn nó.

“Thích gì đây? Em là chị cả đấy!” – nó lườm yêu Vũ.

Vũ cười nhìn nó. Cô em gái này bây giờ hư rồi.

Tuyết say dần, chìm vào giấc ngủ. Vũ cười khổ, lần đầu tiên anh phải bế một người con gái về đấy!

Nhưng mà sao giờ, Vũ đâu có kịp hỏi đường về nhà Tuyết. Kiểu này thì…

Rút máy điện thoại ra, màn hình đen xì. Hết pin!

Thấy Tuyết đã ngủ say, anh nhẹ nhàng rút điện thoại của cô ra. Nhưng tìm mãi cũng chẳng có.

Thật là...

"Anh đến phố X, khu chung cư M, số nhà Y, mật khẩu nhà là Z trong thành phố này." - Tuyết đột nhiên lên tiếng làm anh giật cả mình.

"Rồi. Em làm anh hãi quá đấy!" - Vũ cười rồi đi đến nơi Tuyết chỉ.

Mở cửa theo lời Tuyết đã rặn. Cô nàng này cũng gọn gàng gớm, chỗ nào ra chỗ đấy.

Đặt cô lên giường, anh đang định ra về thì cô kéo anh lại:

"Anh à. Anh thích chị Mai sao?"

"Không. Sao em lại hỏi như vậy?" - Vũ nhìn cô.

"Nếu không thì sao anh với chị ấy lại thân mật như thế?" - Tuyết gắt lên.

"Đóng kịch tí cho vui. Lâu lâu không làm nghề khác nên đóng thôi. Đừng nói em ghen nhé!" - Vũ đùa.

"Em ghen thật đấy!" - Tuyết hét lên rồi cô mơ màng, ngủ thiếp luôn. Trước khi ngủ, cô nhẹ nhàng nói ra vài chữ "Xin anh đừng đi..."

Vũ đang đứng thất thần. Hôm nay Tuyết uống nhiều rượu quá đầu óc có vấn đề à?

Mà vừa nãy cô bảo anh ở lại sao? Là thật?

Anh cũng rất mệt rồi, vừa nãy cũng uống kha khá rượu nên lên giường Tuyết, đắp chăn rồi ôm cô ngủ luôn.

* * * * * * * *

Sáng hôm sau, người dậy trước là Vũ. Mắt nhắm mắt mở, anh với tay đến cái điện thoại gần nhất mà chẳng cần biết đấy là máy của ai.

7 rưỡi. Dậy được rồi. Hôm nay anh dậy hơi muộn, mọi ngày 7 giờ là anh đã bật khỏi giường rồi.,

Ý, đây không phải máy Vũ, ở đây là nhà Tuyết. Vậy đây là máy Tuyết rồi.

Nhưng tại sao màn hình lại là "cái mặt" của anh thế này. tìm trong thẻ nhớ cũng rất nhiều ảnh anh.

Chẳng lẽ cô gái này thích anh sao?

Một lúc sau, Mĩ ngáp ngắn ngáp dài bước xuống giường. Đánh răng rửa mặt xong, cô lò mò xuống bếp xem có gì ăn không thì thấy trên bàn có nồi mì tôm nấu với thịt rõ là ngon.

Cạnh nó còn có tấm thiệp:

"Nhớ phần anh nếu em ra trước."

Ngay sau đó, Tuyết nhận được một cái khoác vai. Vũ cười cười rồi kéo Tuyết ngồi xuốngx giơ thưởng thức thành quả của anh.

Tuyết thích Vũ nhưng mà chẳng dám nói. Anh càng thế này làm cô càng muốn thổ lộ.

"Ăn nhanh anh rửa bát!" - Vũ nhìn Tuyết.

"Anh mà rửa bát á? Em chẳng tin." - Tuyết phì cười.

"Sao ai cũng nghĩ anh giống cái tên Nam kia ấy nhỏ. Anh là nhị trưởng của tổ chức thì cái này không biết mới lạ." - Vũ giận giận.

"Thôi ông cho tôi xin. Tí tôi rửa bát cho, mệt với ông!" - Tuyết cười ha hả.

Dù có nói như vậy, nhưng ăn xong Vũ vẫn lò dò chạy vào rửa bát giúp Tuyết.

Khi đang rửa, còn lại chiếc bát cuối cùng, Vũ định với lấy nhưng lại chạm vào thứ gì đó mềm mềm.

Như một dòng điện xẹt qua, Tuyết đứng hình. Vũ cầm tay Tuyết sao?

"Khụ khụ." - Tuyết ho khan. - "Thôi để em rửa." - mặt cô đỏ như cà chua vậy.

Định rụt tay lại, Vũ bỗng dưng cầm cặt bàn tay cô. Tuyết nhìn anh, ngượng ngùng.

Vũ thơm lên má cô, cười dịu dàng: "Anh yêu em. Dám đưa trái tim của em cho anh không?"

"Biết còn hỏi." - Tuyết cười mỉm, ngượng ngùng để anh rửa tay rồi ôm đằng sau mình.

Hạnh phúc quá đi mất! Không ngờ cô lại được người mình thầm yêu tỏ tình.

Cô sẽ giữ lấy tình yêu này của mình!

Đọc tiếp:

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Ơi! Vợ Yêu Chồng Mất Rồi!*

được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

ọc Chuyện Vũ và Tuyết vẫn giữ kín, chưa ai biết. Vũ nói rằng nên nói cho nó một tiếng, dù sao nó cũng là em gái anh nhưng Tuyết ngăn lại. Muốn cho nó biết cũng được thôi nhưng không phải bây giờ. Nhỡ nó ngại, không "diễn" đạt thì rất dễ bị lộ.

Như vậy đồng nghĩa với việc Vũ sẽ không trả thù được Mĩ.

Một lí do thuyết phục như vậy thì làm sao không nghe theo được chứ.

Thế nên cả hai chỉ để mình biết mà thôi.

Sáng thứ hai đầu tuần, lúc Tuyết học xong thì nghe thấy tiếng hô hét cả phía dưới sân. Ngay sau đó là tiếng bước chân dồn dập ở tất cả các lớp. Một đàn "vịt giời" chạy ra làm Tuyết suýt ngã xuống đất.

Ở dưới sân trường có vàng à?

Có thì đây cũng chẳng quan tâm!!!

Hờ hững bước qua đám đông, Tuyết đi thẳng ra cổng trường.

Mà con gái trường này làm sao mà hét hò ầm ĩ lên. Điếc cả tai.

Đang đi thì có cánh tay kéo Tuyết lại làm cô giật mình suýt ngã ngửa ra sau. Nhắm tịt mắt lại, chuẩn bị "tiếp xúc" với cái nền bê tông của sân trường thì thấy mình cứ ở không trung, ở lưng lại có một cánh tay.

"Đi đứng cẩn thận chút. Về với anh." - Là giọng nam, rất quen. Lẽ nào...

"Anh Vũ?" - Tuyết nhìn lên

"Chẳng lẽ em có thằng khác à? Thằng nào bảo anh. Anh cho nó về với đất!" - Vũ giận yêu.

"Có đã tốt!"

"Haha. Thế thì về thôi."

Vũ cầm tay Tuyết cùng về trường ánh mắt tiếc nuối, giận dữ đằng sau lưng.

Anh hôm nay phải đi gặp đối tác làm ăn từ nước ngoài về. Nơi anh hẹn đối tác qua trường Tuyết. Anh muốn đưa đứa em gái này đi cùng.

Đợi trước cổng trường, anh thấy chỉ còn vài ba học sinh. Khi tất cả đã ra hết thì cánh cổng trường cũng từ đó mà khép lại. Anh ra khỏi xe, hỏi cô gái ra cuối cùng:

"Em có thấy Tuyết học lớp 10a8 đâu không?"

"Tuyết 10a8? Em không biết mặt em ấy nhưng mà nghe nói là vừa có một chàng trai đẹp trai đưa về rồi." - cô đáp thật thà.

"Ừ. Cám ơn em nhiều." - anh cười tạm biêt.

"Xin phép em về trước." - cô ra về.

Trời ơi là trời. Trai ở đâu đẹp thế? Nếu không phải thấy anh bận thì đã hỏi được tên, nhà, số điện thoại của anh rồi.

Còn anh đang cười ha hả trong xe. Tuyết cùng "một chàng trai bí ẩn" về á? Chẳng thằng nào dám động vào cô em gái này mà bây giờ lại bảo có bạn trai? Đúng là cái gì cũng có thể xảy ra mà.

Theo đường về nhà Tuyết, anh thấy Tuyết đang thong thả đi bộ. Bên cạnh là một người con trai thật. Nhưng sao anh có cảm giác là đã gặp người này ở đâu rồi? Lại còn gặp rất nhiều lần là đằng khác.

Tuyết không hề biết ông anh họ đi đằng sau nên cứ thao thao bất tuyệt kể cho Vũ chuyện cười. Vũ quay sang cô cười lớn. Tay hai người vẫn nắm chặt, không tách rời.

Anh nhìn thấy mặt Vũ, liền cứng đờ.

Đó là người yêu của nó cơ mà.

Anh tiếp tục đi theo, khi gần đến nhà Tuyết thì tắt máy ra khỏi xe rồi đi bộ theo.

Trùng hợp là nó đến gặp Tuyết để rủ cô cùng đi ăn trưa. Thấy Vũ và Tuyết sánh vai bên nhau, nó hiểu ngay là hai người này đang ở trong một mối quan hệ mở!!!

"E hèm." - nó đằng hắng.

Tuyết ngẩng mặt lên nhìn thấy nó thì nhanh chóng rút tay ra.

Kiểu này muốn dấu cũng khó!

"Thôi đi. Yêu nhau thì nói. Dấu dấu diếm diếm. Đây không quan tâm nữa. Giận." - nó quay phắt mặt đi mà cười.

"Thì bây giờ em cũng biết rồi đấy thôi." - Vũ hờ hững. Kéo tay Tuyết mà nắm lại.

Sau đó, 3 người cứ ở đó mà cười tự nhiên, hỏi về chuyện của Vũ Tuyết mà chẳng biết có người đứng ở sau tán cây xa xa.

Thật không hiểu? Nếu Vũ là nó yêu nhau thì sao Vũ nắm tay Tuyết nó không nói gì lại còn cười rạng rỡ thế kia. Xong anh lại còn nghe loáng thoáng là Vũ và Tuyết yêu nhau thật.

Càng lúc anh càng thấy nghi ngờ!

Đọc tiếp: Bắt cóc! Giết thẳng tay!

p/s: Tớ định để truyện đầu tay của mình dài dài một chút nhưng có thể sẽ kết thúc ở tập 30 nhé! Cám ơn rất nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Ơi! Vợ Yêu Chồng Mất Rồi!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Nó, Vũ, Tuyết nói chuyện phiếm một lúc rồi Tuyết cùng nó lên xe chuẩn bị đi ăn. Chiếc xe chuẩn bị lăn bánh thì phía trước liền có một chiếc xe đen chặn ngang làm nó khựng lại. Đi nữa nhỡ đâm vào xe người ta thì chết dở!!!

Nhưng sao mãi chiếc xe này không di chuyển. Chỗ này không phải đường quốc lộ bình thường nên chẳng có chuyện tắc nghẽn.

"Tuyết này. Ngồi ở đây đợi chị một lát. Đừng có đi đâu." - nó quay sang Tuyết rồi mở cửa, ra khỏi xe.

Tuyết nghe theo lời nó, ngồi yên trong đấy.

Nó đến đứng trước cửa chiếc xe kia, liền bị kéo vào trong, miệng bịt một cái khăn.

Hơi bất ngờ, nó liền chuẩn bị ra đòn nhưng mà...

Chết tiệt! Khăn có thuốc ngủ.

Cố gắng chống cự nhưng cuối cùng nó cũng thiếp đi. Chiếc xe đen liền chuyển bánh không dấu vết.

Tuyết thấy thế thì thở phào. Bụng cô reo ầm ĩ cuối cùng cũng được ăn!

Nhưng...chị Mai đâu? Sao không thấy quay lại?

Anh ở tán cây định rời đi nhưng thấy nó biến mất lòng trở nên lo lắng.

Chạy nhanh tới xe của nó, mở cửa xe rồi khởi động.

"Sao anh lại ở đây?" - Tuyết bất ngờ hỏi.

"Mai bị bắt cóc rồi. Chỉ nên biết vậy. Ta cần đuổi theo." Ngay sau đó. Chiếc xe phòng vèo vèo trên đường.

Chiếc xe lách những xe khác ở trên đường như một con rắn làm người đi đường có chút hoảng sở.

Dù vậy, anh đã sơ hở làm mất dấu.

"Em về đi. Tìm thấy Mai anh sẽ gọi." - anh dừng xe cạnh vỉa hè, bảo Tuyết xuống.

"Mong nhận tin anh." - Tuyết xuống xe. Chờ anh đi xa, cô rút máy điện thoại ra, gọi điện thoại cho một số máy lạ:

"Chị cả mất tích."

Đã hai ngày, anh cho tìm khắp mọi nơi nhưng không có bất cứ thông tin nào.

Nó hiện bị nhốt ở nhà hoang trên núi. Thuốc ngủ lần này quá mạnh, nó miên man hết cả một ngày, tỉnh lại đã được nửa ngày. Bụng nó rú ầm lên.

"Đói sao? Ăn thịt mày không?" - một giọng nữ vang lên.

"Con chó đê tiện nào thế?" - nó cười khẩy. Bắt cóc là cái thứ nó khinh nhất trong tếế giới ngầm.

"Hỗn láo. Dám nói tứ trưởng thế sao?" - một giọng nam vang lên. Giọng nói đó ngày càng gần trước mặt nó. Người đó định vung tay lên thì khựng lại.

"Im miệng, tiếp tục đi." - nó ra lệnh. Đây là người của nó. Sao người con gái kia lại có được, lại được gọi là tứ trưởng.

Lẽ nào là Tuyết?

Không thể nào! Tuyết chắc chắn không phải người như vậy!!!

Chỉ còn một người: Mĩ - chị gái nó, cũng là người có gương mặt y hệt Tuyết.

"Bốp!" - người con trai kia ra tay nhưng người đó đánh vào tay mình chứ không đánh vào mặt nó. Nó cười nhẹ, tỏ ý cám ơn rồi quay mặt sang một bên như vừa bị đánh.

"Haha! Câu dẫn chồng của chị gái tao? Mày có gan lắm!!! Tao rất thích mày ở điểm này." - Mĩ lại một lần nữa đứng trước "may quay" mà đóng kịch.

"Xin tha cho tôi." - nó giả vờ van xin.

"Giết nó thẳng tay cho tao. Nó không đáng sống." - Mĩ đứng dậy nhìn xem cảnh nó bị giết.

Nhưng...

Sao không có ai manh động gì cả? Lại có một tên lại ra cởi trói cho nó nữa...

"Hey! Chị gái! Còn gì muốn nói với em gái không?" - nó cười nhìn thẳng vào mắt Mĩ.

"Chúng mày còn đứng đó làm gì? Mau giết nó!" - Mĩ càng thêm sốt ruột.

"Theo chị, giữa lời của chị cả và tứ trưởng thì nên nghe theo ai?" - nó cười lạnh.

"Mày..." - Mĩ đứng bất động.

Không thể ngờ được, chuyện đến đây rồi mà lại bị bỏ dở sao.

Hôm đó, Mĩ vào bar định uống một chút thì tất cả đều gọi cô là tứ trưởng. Cô rất ngỡ ngàng. Cuối cùng biết rằng họ nhầm mình với ai đó giống mình.

Chỉ có thể là Tuyết!

Bất ngờ kéo đến, nhưng Mĩ lại ung dung cười và bắt đầu lên kế hoạch giết nó.

Vậy mà...

"Đưa cô ta đi." - nó ra lệnh. Chỉ sau vài phút ngắn ngủi, căn nhà lại trở nên trống vắng.

Thật kì lạ!!

Đọc tiếp:

p/s: Dạo này tớ bận lắm luôn ấy!!! Xin lỗi nhiều lắm!!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Ơi! Vợ Yêu Chồng Mất Rồi!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

hận!

Nó trở về nhà. Suy nghĩ…

Tại cuộc sống lại phải khổ sở như thế? Chỉ vì tình yêu mà giết cả họ hàng, ruột thịt hay sao?

Chị gái của nó đã đi quá xa rồi!

Nó thở dài, bước vào nhà.

Đã lâu lắm rồi, chưa có gọi cho Huyền. Chắc Huyền cũng sắp đẻ rồi ấy chứ!

Không được, phải gọi điện cho Huyền thôi. Nó nhớ Huyền lắm rồi.

Lấy máy điện thoại ra, bấm số Phong. Nó sợ Huyền đang ngủ, đánh thức nó thì không có tốt. Phụ nữ thời kì này rất nóng nảy, cẩn thận Phong bị vạ lây thì chết.

“Alô!” – Phong bên đầu kia nhìn thấy nó gọi liền nhấc máy.

“Giật hết cả mình.” – nó suýt ngã xuống đất. Phong sao nhấc máy nhanh quá vậy? Hay đúng như nó nghĩ.

“Haha. Lâu không gặp, có khỏe không đây hả chị dâu?”

“Chị dâu cái đầu anh. Về cho ăn dép đấy” – nó càng đau lòng hơn. Hai từ chị dâu…

“Ơ láo nhở!” – Phong lại cười.

“Anh đang nói chuyện với cô nào đấy hả? Sao anh lại dám ung dung nói chuyện chứ?” - từ đầu dây bên kia bất ngờ có tiếng của phụ nữ.

Chính là Huyền!

“Cô nào em biết rõ nhất đấy. Em nghe đi này.” – Phong nhún vai, đưa máy cho Huyền.

“Anh…” - mắt Huyền rưng rưng.

“Thôi xin em. Người chị em tốt của em đấy!” –Phong cuống cuồng đứng dậy bên Huyền.

Nó vỏng tai lên nghe mà cười sặc sụa. Huyền của nó đây sao?

“Alô. Mai à?” - Huyền tò mò hỏi.

“Chả tao thì là mày à?” – nó hỏi ngược lại.

“Tao nhớ mày quá đi mất!”

“Nhớ sao không về?”

“Thế mai tao về!” - Huyền còn quay sang nói với Phong “Anh thu xếp quần áo. Mai ta về!”

Nó giật mình. Huyền nói là làm, nhỡ mai nó về thật thì không thể được!

“Ờ…ờ…thôi, cứ ở đấy đi. Tao đùa ấy mà. Lúc nào đưa cháu tao về cả thể!” – nó dỗ ngọt.

“Mày không muốn tao về à?” - Huyền lại chuẩn bị khóc.

“Tao xin mày. Đừng có khóc. Mày về nhỡ làm sao thì để tao chết à? Nghe tao!” - kiểu này xác định với ông Phong rồi.

“Thế mai tao không về nữa!”

“Tốt tốt!!!” – nó thở phào.

Thế là từ lúc đó tới lúc Phong cướp máy Huyền, mắng cho nó một trận thì hai người mới cúp máy.

Còn muốn nói nữa cơ nhưng mà Phong bảo không tốt cho Huyền nên nó đành thôi.

Đợi Huyền về, còn rất nhiều chuyện muốn nói.

Lúc nó về trời còn nắng nhẹ, ấm áp. Vậy mà bây giờ chẳng còn ánh mặt trời, lạnh lẽo.

Nó quen rồi!

“Em về lâu chưa?”

Nó khựng lại. Đây là…là giọng của anh!

Quay người lại, nó thấy anh đang dựa ở cửa nhà mình.

“Anh biết tôi đi đâu à?” – mặt nó không chút biểu cảm nào.

“Em bị bắt cóc. Em có biết anh đã tìm em rất lâu rồi không? Em có sao không?” - giọng anh có chút thương xót. Dần dần, anh tiền lại gần nó. Càng cùng càng nhanh hơn.

Đến khi anh định cầm tay nó lên xem thì nó lùi lại, vung tay ra đằng sau.

“Anh đi đi! Đừng có động vào tôi. Tôi với anh chẳng có quan hệ gì cả. Tôi không cần anh phải lo!” – nó quay ra đằng sau, mặc kệ anh.

Anh kéo tay nó lại, ôm vào lồng ngực.

“Sao em cứ phải đóng kịch như thế? Anh biết em với Vũ không có quan hệ gì cả. Sao em cứ phải đối xử như vậy với anh? Xin em về với anh đi mà.” – nó vùi đầu mình vào cổ nó.

Nước mắt nó lại rơi. Trái tim thổn thức nhưng cũng như có muối xát vào.

Anh đừng đối xử như thế mà…

“Bỏ ra!” – nó hét lên.

“Anh biết tôi không có quan hệ gì với Vũ? Đúng, chúng tôi chỉ là anh em bình thường…”

“Anh biết.”

“Nhưng điều quan trọng tôi không yêu anh.” – nó vùng ra khỏi lồng ngực của anh, nhìn thẳng vào mắt anh rồi nói.

Anh cứng đờ người. Anh đã xuống tới nước này rồi mà nó vẫn vậy sao?

“Được. Được thôi. Em sẽ hối hận.” – anh quay người bước đi, che dấu giọt nước chứa niềm đau và thù hận.

Anh quyết trả thù nó!

"Trả Tuyết về cho chồng cô ta đi!" - nó rút máy, nói ra một câu.

Những người của tổ chức không muốn nói nhiều.

"Em xin lỗi! Em chỉ có thể làm như vậy..."

Đọc tiếp:

p/s: Chap sau có chứa một tí tị tì ti HHH. Nên bạn nào "chông sáng" thì đừng có đọc rồi ném đá nhớ!

Và truyện dài hơn 30 một vài chap!:v:v:v

Cám ơn:*

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Ơi! Vợ Yêu Chồng Mất Rồi!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

tôi.

Một tuần sau, nó với anh chẳng gặp nhau nữa.

Nó có chút sợ hãi, anh nói rằng nó sẽ phải hối hận kia mà!

Dù sống với anh một thời gian không phải ngắn mà cũng chẳng phải dài nên không biết anh có lạnh lùng và độc ác như vậy không nữa...

Thôi! Đến đâu thì đến vậy!

Nó bước đi, tiến vào siêu thị. Và có ai đó đang đi ngay sau nó...

Lâu lắm rồi mới vào siêu thị. Nó ăn ít nên cả tuần mới đi tới đây một lần. Mua nhiều một chút, ăn dần.

Xong xuôi, nó trở về nhà. Đóng cửa lại, rồi vào nhà bếp.

Vừa mở tủ lạnh, liền có tiếng mở rồi đóng cửa lại vậy?

Cầm chiếc chổi, nó lò dò đi ra. Chẳng có ai cả. Vậy là nó nghe nhầm sao?

Cố gắng hạ nỗi sợ hãi xuống, nó lại đến gần tủ lạnh, nấu bữa tối rồi ăn. Hôm nay sao nó mệt mỏi quá. Muốn đi ngủ thật sớm.

Dọn bát đũa rồi lên tầng, mở cửa phòng của mình.

Đập vào mắt nó là anh, người đang ngồi trên giường.

“Tôi đợi cô khá lâu rồi.” – anh lại gần nó. Nở nụ cười mỉa.

Anh đã đổi cách xưng hô với nó rồi sao? Vậy chẳng lẽ…anh sẽ làm gì nó đây?

“Sao anh vào được đây?”

“Tôi có chìa khóa. Sao? Cô sợ à?” – anh ngày càng gần nó hơn.

Nó đang định ra khỏi phòng thì anh kéo nó lại, ép nó vào cửa chính phòng nó, luồn tay xuống ổ khóa…

Nhanh chóng khóa cửa!

“Định đi đâu sao?” – anh vẫn giữ nụ cười đó.

“Bỏ tôi ra! Anh đừng động vào tôi. Chúng ta không có gì cả! Tôi nói với anh rất rất nhiều lần rồi. Buông tha tôi đi.” – nó giãy dụa.

Anh nhấc cằm nó lên, nhìn xoáy vào đôi mắt nó rồi bất ngờ kéo nó xuống giường.

Đè lên người nó mà nói:

“Chẳng phải tôi đã bảo em sẽ phải hối hận sao? Đừng quên nhanh thế chứ?”

Nó lấy tay để trước ngực anh. Anh đừng làm vậy mà?

“Xin anh tha cho tôi đi!” – nó sắp khóc rồi.

“Đừng có mộng tưởng!” – anh nhìn lại nó. Mắt như có lửa

đốt. Dục vọng trong anh ngày một lớn hơn mà thôi. Nó càng như vậy anh càng thích!

“Cởi quần áo ra!”

* ----------*

Sáng hôm sau dậy, người nó mềm nhũn.

Anh đã lấy đi sự trong trắng của nó, nó không phải là không muốn trao cho anh nhưng anh bây giờ muốn trả thù nó. Nó không muốn như vậy.

“Còn muốn sao?” - giọng anh bất chợt vang lên.

“Tránh xa tôi ra. Anh chơi tôi thế chưa đủ sao?” – nó cố gắng mạnh mẽ, không để anh thấy sự yếu đuối của mình được.

“Chưa bao giờ là đủ!”- anh lại đè lên nó nhưng anh chẳng làm gì cả, chỉ nhìn nó mà nói. – “Cô đã thuộc về tôi nên đừng mơ thoát khỏi tôi.”

“Anh có thân thể tôi còn bản chất của tôi thì không bao giờ!”

“Rồi xem!”

Nó đứng dậy, bước ra khỏi giường một cách đau đớn.

Anh cũng đau nhưng nhanh chóng nghĩ lại. Là nó làm đau anh trước kia mà.

Nó pha cho mình một cốc nước cam. Nghe nói nó sẽ làm đỡ hơn.

Bất chợt, nó nghĩ ra một việc.

Nhỡ sau này bụng nó cũng có một đứa con của nó với anh thì sao đây?

Trước kia, nếu được thế thì tốt quá nhưng bây giờ thì ngược lại rồi.

“Anh Nam, anh Nam. Anh ra đi! Em đợi anh mãi!”

“Đợi anh chút!”

Nó ra xem có chuyện gì xảy ra thì thấy anh cũng một người con gái đang thân mật hôn nhau trước cửa nhà.

Người con gái kia…chính là Mĩ!

“Cô ra đóng cửa đi. Đứng đó làm gì.” – anh nhìn thấy nó liền gọi rồi đi cùng Mĩ ra xa.

Nghe tiếng đóng cửa của nó, anh liền buông Mĩ ra:

“Mau biến đi, trước khi tôi giết cô!” – anh quay gót bước đi xa.

“Anh…chẳng phải là anh gọi em đến sao?” – Mĩ cười ngượng.

“Cô dám bắt cóc em gái mình thì nhỡ cô dám giết tôi thì sao? Biến đi.: - anh vẫn tiếp tục đi.

Mĩ thẫn thờ. Lặng lẽ bước đi.

Lần này mày thắng rồi, em gái à!

Nó đóng cửa liền ngã xuống đất. Khóc, nó lại rơi lệ. Vì anh!I came in like a wrecking ball

I never hit so hard in love

All I wanted was to break your walls

All you ever did was wreck me...

(Wrecking Ball - Miley Cyrus)

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Ơi! Vợ Yêu Chồng Mất Rồi!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

Những ngày sau đó, anh không hề nhìn mặt cô dù một cái. Lạnh lung lướt qua nhau, chẳng có chút cảm xúc nào hết.

Nó thì luôn nấu cơm phần anh ăn nhưng anh chẳng động đũa.

Hôm nay, trời đã tối muộn. Nó leo lên giường chuẩn bị đi ngủ thì nghe thấy tiếng cửa.

Anh về rồi sao? Sao lại sớm như vậy? Mọi hôm phải tầm 11 giờ hơn anh mới về.

“Ôi anh yêu, anh cứ từ từ. Không phải vội.” - giọng nữ ngọt ngào vang lên về dưới tầng.

Nó định xuống xem có phải anh không thì khựng lại.

“Haha. Người vội là em đó.” – bây giờ là giọng anh lại vang lên.

Anh…dẫn gái về nhà!

Hốc mắt nó đã đỏ, có lẽ chỉ cần một tiếng nói của hai người vang lên lần nữa thì những giọt nước mắt đó sẽ tuôn ra như suối.

Nó nhắm mắt lại như đã ngủ.

“Cạch.”

“Ôi ai thế anh?” – cô gái kia có vẻ giật mình.

“Ô sin đó em.” – anh cười đáp.

Anh tiến gần lại phía giường, mặt anh trầm luân: “Ra chỗ khác ngủ.”

Nó đứng dậy, cầm một cái chăn mỏng theo mà lòng đau như cắt.

“Rầm”

Nó lặng lẽ vào nhà tắm, khóc!

“Cô làm tốt lắm. Bây giờ thì ra khỏi đây đi!” – giọng anh bất chợt trở lên lạnh lung. Vứt một đống tiền xuống đất rồi lên giường nằm, mặc kệ cô gái kia thích làm gì thì làm.

“Cám ơn anh yêu nhớ!” – cô gái hí hứng cầm tiền ra khỏi nhà.

Sáng hôm sau, anh tỉnh dậy. Vẫn lạnh lung như mọi ngày, anh cầm cặp chuẩn bị đến công ty.

“Anh này! Anh ăn một chút hãy đi.” – nó bất chợt lên tiếng.

“Không cần!” – anh phun ra 2 chữ rồi lại chuẩn bị đi.

Nó liền kéo tay anh lại “Xin anh, một lần nữa thôi!”

“Cô bị điên sao? Để im tôi đi làm.” – anh quay lại nhìn vào mặt nó.

“Ừ. Anh thích nghĩ em sao cũng được. Chỉ xin anh một lần này thôi.” – nó nở nụ cười nhạt.

Anh đi vào bếp. Nó liền đi theo.

Nó chuẩn bị rất nhiều món. Anh vẫn ăn, mặt không biểu lộ chút cảm xúc nào.

“Anh này, có ngon không?” – nó hỏi.

Anh không đáp.

Nó lại cười. Không nói gì cả và chỉ ăn mà thôi.

Ăn xong, anh cầm cặp đi vào xe luôn, không nói với nó bất cứ câu nào.

Vào xe, anh rút điện thoại ra, gọi điện cho thư kí riêng:

“Hôm nay tôi không đến. Lo công việc cho tôi.”

“Vâng thưa sếp!”

Hôm nay nó rất lạ, anh có chút lo lắng. Anh di chuyển xe ra chỗ khác để quan sát nó.

Hôm qua, nó lên phòng, sắp xếp quần áo. Nó quyết định hôm nay sẽ đi.

Dọn dẹp nhà cửa thật sạch, nó thay quần rồi xách vali đi.

Anh đi theo, thấy nó đợi ở biển.

Nó định đi đâu?

Hít một hơi thật sâu, nó cầm máy lên rồi gọi điện cho anh.

Máy anh rung lên, anh đợi một lúc rồi nhấc máy.

“Có chuyện gì?” – anh giả vờ như chẳng biết chuyện gì.

“Bây giờ em sẽ đi tìm mẹ. Em cảm ơn anh vì tất cả. Em yêu anh, anh ạ! Vì vậy em sẽ ra khỏi cuộc đời anh. Chúc anh hạnh phúc!” – nó cúp máy.

Khóc, lại khóc!

“Không thể hạnh phúc nếu không có em!” - đằng sau lưng nó có tiếng người.

Nó quay lại, bất ngờ.

“Sao anh lại ở đây?”

“Em ở đâu anh ở đấy!”

Nó cứng họng, anh…

“Định trốn sao? Không thể đâu!”

“Xin anh tha cho em. Anh không yêu em nên hãy để em tìm hạnh phúc mới. Anh cũng vậy.”

Anh liền đặt một nụ hôn lên môi nó.

Nó kháng cự liền bị anh giữ chặt lấy hai cánh tay. Họ cùng nhau chìm đắm trong nụ hôn ngọt ngào.

“Đủ để chứng minh chưa?”

“Nhưng…”

“Mai, anh thực sự rất yêu em. Anh chỉ muốn trừng phạt em một chút thôi. Anh hiểu em. Xin lỗi em vì trong thời gian qua đã không tốt với em.”

Nó ôm chầm lấy anh. Anh cũng ôm lại.

Chút nắng nhạt nhòa ôm trọn lấy hai người, tăng thêm sự lãng mạn.

“Hai người kia có lên tàu không thì bảo?” – bác lái tàu thúc giục.

“Không bác ơi!”

Họ cười nhìn nhau, cùng nhau về nhà!

- End -

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Ơi! Vợ Yêu Chồng Mất Rồi!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Mười năm sau.

Bây giờ anh đã 28 còn nó 27. Hai người vẫn rất yêu nhau nhưng mà những cuộc cãi vã cũng không ít.

Họ đã có đứa con trai 9 tuổi và đứa con gái 6 tuổi.

Đứa con trai tên là Hoàng Vinh Nguyên còn đứa con gái là Hoàng Bảo Trân.

Còn nhớ lúc nó đẻ đứa con đầu lòng, nó khóc nhiều kinh khủng. Anh bực mình liền bảo:

“Vứt đi cho rồi.”

Nó nghe thấy thế liền mắng anh một trận. “Là con anh, con anh đó. Anh dám vứt nó đi hả?”

Anh nghe thấy thế không chút hối hận liền sang phòng Nguyên, bế nó lên xe.

“Anh định đi đâu?”

“Vứt về cho bố mẹ.”

Nó hết cách, liền thở dài.

Mẹ nó bây giờ đã đi tu ở chùa. Nó rất nhớ mẹ nhưng mẹ không cho nó đến thăm nhiều. Nó khó chịu và nghĩ đến chuyện đó liền thùm thụm đánh anh.

Anh chẳng có thể làm gì!

Đến đứa thứ hai thì anh có vẻ dễ tính hơn. Lúc nào anh cũng bế Trân, nâng niu.

Những lúc như thế, Nguyên liền chạy đến chân mẹ mà than thở như ông cụ non:

“Bố thiên vị em kìa mẹ! Mẹ bế con cho em ghen tị đi!”

Nó chỉ biết cười và bế Nguyên lên. Nó cũng chẳng hiểu nổi sao anh lại như thế nữa.

Lâu lâu anh lại cho cả nhà đi chơi một chuyến. Hai đứa con của họ cũng rất thông minh và có ngoại hình tuyệt vời nên đi đến đâu, đứa trẻ nào cũng xúm lại ngắm.

Chẳng biết làm sao Nguyên và Trân lại lạnh lung tránh xa ra, rồi nắm tay nhau đi thẳng.

Có đứa còn khóc kia mà!

Hiện tại đã sắp sang một năm mới, nó với Huyền cùng nhau đi chợ.

À quên mất, Huyền và Phong đã về ở cùng với anh và nó. Căn nhà rất nhộn nhịp.

Huyền và Phong cũng có một nam một nữ. Đứa lớn là chị lên Lâm Huyền Nhi – 10 tuổi, còn đứa nhỏ là em tên là Lâm Chính Công mới 5 tuổi.

Bốn anh em Nhi – Nguyên – Trân – Công chơi rất thân với nhau, luôn che khuyết điểm cho nhau nên 4 phụ huynh cũng rất khó dạy bảo.

Đây là cái Tết thứ 9 vô cùng đông vui.

Nói luôn, cái kết cho họ như truyện cổ tích ấy: Bên nhau suốt đời.

Ý quên còn nhân vật Tuyết – Vũ cũng đã cưới nhau. Tuyết giờ đã có một đứa con đang ở trong bụng và được chuẩn đoán là nam nhé!

- Hoàn -

p/s: Truyện đã kết thúc lãng xẹt. Các tình yêu đừng có chê nặng nề quá nhá! Tết tớ mất vui!

HAPPY NEW YEAR!

Nếu bạn nào thích đọc truyện ngắn ra mắt ngày 30/1 hay 30 Tết năm nay vào fb tìm Vaxi BÒng để đọc trên tường nhà tớ nhá!

Cám ơn đã ủng hộ tớ trong suốt thời gian qua! Mong các bạn tiếp tục ủng hộ trong các truyện tiếp theo!

Truyện trong năm sau tớ viết là: Đắm chìm trong tình yêu cuối!

Một lần nữa xin trân trọng cảm ơn!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Ơi! Vợ Yêu Chồng Mất Rồi!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.